

ΘΗΒΑΙ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

• Τὰν αἰσθημάτων πάντων εὐγενέστατον
• Οἶρως εἶναι τῆς πατρίδος •

Τοῖς κριταῖς.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆς παρούσης τραγῳδίας ἐλήφθη ἔκ τινων κεφαλκίων τοῦ ὑπὸ Πλουτάρχου συγγραφέντος βίου τοῦ Πελοπίδου. Τὸ συμβάν εἶναι ιστορικόν· ιστορικὰ ἐπίστης εἶναι καὶ τὰ πλειστά τῶν τοῦ δράματος προσώπων.

Οσον οἴον τε ἀκριβέστερον ἐτηρήθησαν αἱ τρεῖς Αἰσθητοτέλειοι λεγόμεναι ἐνότητες τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου καὶ τῆς πράξεως.

Χορὸς γερόντων ἀντιπροσωπεύων τοὺς πολίτας τῶν Φερῶν καὶ ἐν γένει τοὺς Θεσσαλοὺς ἀπαντας, ἐκφράζει ἐν τοῖς ἄσημασιν αὐτοῦ τὴν κοινὴν γνώμην· ἐν δὲ τῷ διαλόγῳ ὁ χορὸς συνδιαλέγεται διὰ τοῦ Κορυφάριου.

Διὰ τὸ τραγικῶτερον τῆς πράξεως παρίσταται ὁ Ἐπαμεινώδας, φίλος παιδιόθεν, συμπολίτης καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Πελοπίδου, ὃς λαμβάνων μέρος εἰς τὴν μάχην, καθ' ἣν πίπτει ἡρωϊκῶς ὁ ἔνδοξος φίλος του (ὅ, περ ιστορικῆς δὲν ἔχεται ἀληθείας), καὶ ὡς ἐκφωνῶν τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ λόγον.

Διὰ τὸν αὐτὸν ὀσαύτως λόγον ὁ τύρανος τῶν Φερῶν φονεύεται μετὰ τὴν μάχην καὶ τὴν ἡττήν ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θήβης, ὅ, περ καὶ τοῦτο δὲν ἔχεται ἀκριβέστερος ιστορικῆς (Πλουτάρχου βίος Πελοπίδου 35. «Ἐπειτα δὲ, φοβουμένη (ἡ Θήβη) τὴν ἀπίστιαν αὐτοῦ (τοῦ ἀλεξάνδρου) καὶ μισοῦσα τὴν ὡμότητα, συνθεμένη μετὰ τῶν ἀδελφῶν, τριῶν ὄντων, Τισιφόνου, Πυθολάου, Λυκόφρονος, ἐπεχείρει τὸν δε τὸν τρόπον.») διότι ἡ ὅλη πρᾶξις ήθελε πολὺ χαλαρωθῆ ἐάν ἡκολούθουν κατὰ πόδας τὴν ιστορίαν.

Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ προλαθόντι ἡμῶν φύλλῳ τὸ ἐν τῶν δύο ποιημάτων (Ἐρως Σουλτάνας), τὰ δύοτε ἐθερήθησαν ὑπὸ τῶν κριτῶν τοῦ ἐφετείνου ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ καλλίτερα τῶν λοιπῶν, καλὸν νομίζουσεν νὰ παρατίσσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὸ ἔτερον (Θήβη)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΟΔΙΑΣ.

Πελοπίδας ὁ Θήβαιος, προσκληθεὶς παρὰ τῶν πόλεων τῆς Θεσσαλίας, ὅπως ἐλευθερώσῃ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ἐπιβουλευμένου αὐτὰς Φεραίου ἀλεξάνδρου, αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ ἀπάγεται εἰς Φεράς. Ἐνταῦθα δὲ, μὴ ὑπομένων τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ βλέπων καὶ τοὺς Φεραίους ἔχθρικῶς πρὸς τὸν ἀλεξανδρὸν δικαιειμένους, δικνοῖται τίνι τρόπῳ νὰ διαχρήσῃ τὰ ἀφόρητα αὐτῷ δεσμά. Ἐν τοσούτῳ, μαθόντες οἱ Θήβαιοι, ὅτι ὁ ἔνδοξος αὐτῶν στρατηγὸς, ὁ τὰς Θήβας ποτὲ ἐλευθερώσας ἀπὸ τῆς τῶν ἀγερώχων Λακεδαιμονίων δυναστείας, κρατεῖται ἐν Φεραῖς αἰχμαλωτός, πέμπουσι τὸν Ἐπαμεινώδαν μετὰ στρατοῦ, ἵνα διὰ τῆς βίας ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ τυράννου τὸν δέσμιον συμπολίτην. Ἀρνηθέντος δὲ τοῦ ἀλεξανδροῦ νὰ ἐνδώσῃ ὁ Ἐπαμεινώδας πολιορκεῖ τὰς Φεράς. Παρασκευάζεται δὲν τοσούτῳ καὶ ὁ τύραννος εἰς πόλεμον κατὰ τῶν πολιορκούντων αὐτὸν Θήβαιών. Ἄλλ' οἱ Φεραίοι, ποθοῦντες ἥδη πρὸ πολλοῦ νὰ ἀποτινάξωσι τὸν μισητὸν ζυγὸν, ἐπαναστατοῦσιν ἄμα μαθόντες τὴν ἄφιξην τῶν συμμάχων Θηβαίων, καὶ τὸν Πελοπίδαν ἀρχηγὸν αὐτῶν ἀναγορεύσαντες ἔχερχονται ἔνοπλοι εἰς τὰς ὁδοὺς, ἵνα γενναίως ἀποκρούσωσι τοὺς δπλίτας τοῦ τυράννου ὥστε δὲν ἀλεξανδρός, ἀνίσχυρος πλέον ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δρμὴν τῶν πολεμίων, ἥτταται ἐν τῇ πρώτῃ συμπλοκῇ καὶ αἰσχρῶς ἐγκαταλείπει τὸ πλῆρες πτωμάτων πεδίον τῆς μάχης.

Λαμπρὰν νικᾷ ἡ ἐλευθερία νίκην· ἀλλὰ τὸν θρίχμον ἀμαυροῖ δὲν ἀνάτος τοῦ κλεινοῦ Πελοπίδου, δεστις ἐκθέσας ἕαυτὸν κατὰ τὴν μάχην εἰς τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους, ἐφονεύθη. Μεγαλοπρεπής δὲ τελεῖται ὑπὸ τῶν θρηνούντων Θηβαίων καὶ Φεραίων ἡ νεκρικὴ πομπὴ τοῦ ἥρωος, καὶ ὁ Ἐπαμεινώδας, τῶν φίλων αὐτοῦ ὁ εἰλικρινέστατος, ἐκφωνεῖ τὸν ἐπικήδειον λόγον.

Ο δὲ τύραννος, ἐν τῷ ἔσως διεγοεῖτο νὰ ἐκδικηθῇ τρομερώτερον κατὰ τῶν ἐπαναστατησάντων Φεραίων, φονεύεται δέ τοις τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θήβης, μὴ ἀνεγομένης πρὸ πολλοῦ τὴν τοῦ τυράννου ὡμότητα καὶ μοχθηρίαν.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, τύραννος τῶν Φερῶν.

ΘΗΒΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος, γυνὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ, δ Θηβαῖος, αἰχμάλωτος ἐν Φεραῖς.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων.

Ἀγγελιαφόρος.

Ο Κορυφαῖος τοῦ Χοροῦ.

Δορυφόροι.

Χορὸς Φεραῖων πρεσβυτῶν.

Σχηνή. Ο πρόδομος τῶν ἐν Φεραῖς ἀνακτόρων τοῦ Ἀλεξάνδρου. Χρόνος. Ολυμπ. 103, 3. (367 π. Χ.)

Πρωΐα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (χάθηται βεβυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του).

Ο μέλκας πέπλος διελύθη τῆς νυκτὸς,
 Καὶ νέα πάλιν ἀνατέλλει ἡ αὔγη,
 Φωσφόρος πᾶσι καὶ φαιδρῷ, ἐμοὶ δὲ φεῦ!
 Θλιβερωτάτων παθημάτων ἄγγελος,
 Αφετηρία μαύρων λογισμῶν ταχὺς
 Ο χρόνος φεύγει, καὶ μακρὰν ὁ δύστηνος
 Εγὼ καὶ τέκνων καὶ πατρίδος βίον ζῶ
 Αφόρητον ἐν ζένη γῇ καὶ ἔρημον,
 Ἀνδρὸς κακούργου καὶ ὡμοῦ αἰχμάλωτος.
 (έγειρόμενος)

Ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀσημὸν αὐτὴν στολὴν,
 Ήν, αἱμοδόρες τύρκινε, μ' ἐνέδυσας,
 Καρδία πάλλει ἐλευθέρᾳ δὲν νικᾷ
 Τὴν τόλμην μου τὸ πλῆθος τῶν βασάνων σου,
 Οὐδὲ αἱ ταπεινώσεις μετατρέπουσι
 Τοῦ Πελοπίδου τὸ ἀρχαῖον φρόνημα.
 Θηβαῖος εἶμαι καὶ Θηβαῖος ἔσομαι,
 Τυράννων φύσει ἀδιάλλακτος ἐχθρός.—
 Τὸν ὄρκον, ὃν ἐν ὥρᾳ ὡμοσα δεινῇ,
 Καὶ ἡνὶ ἡ φίλη ἐκινδύνευε πατρὶς
 Κακούργων ἔρματον νὰ γεννῇ καὶ βορᾶ,
 Τὸν ἵερὸν ἐκεῖνον ὄρκον ἐν νυκτὶ¹
 Καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπαναλαμβάνουσι
 Τὰ χείλη μου· μηνύειν οὗτος θάνατον
 Εἰς πάντας τοὺς τυράννους καὶ καταστροφήν!

(περιπατεῖ σκεπτόμενος)

Ἵμέρα δίκης προσεγγίζει τρομερᾶς.
 Γυμνοῦνται πάλιν ἔιφη ἀδυσώπητα.
 Ή κραταιὰ καὶ πάλιν ἀντηγεῖ φωνὴ
 Τῆς μάχης πάλιν γίνεται ἡ πεδιὰς
 Σχηνὴ ἀγώνων καὶ σφαγῶν αἰματηρά.
 Τῆς βίας τότε τὸ αἰσχύρον διχέρωμα

Κλονεῖται, ὡς κλονεῖται κάλαμος ἰσχύνς.
 Ή χείρ, ἡ δούλην ἄλισιν χαλκεύσασα,
 Ζητεῖ εἰς μάτην ἔρεισμα. Πλὴν τοῦτο ποῦ;
 Τὸ ξίφος ἐν αὐτῇ εἰν ὅπλον ἄχρηστον,
 οὐς μάχαιρις ἔμιλην ἐν χερσὶ παιδός. —
 Ο τύραννος φουάσσει — Οἱ πιστοὶ του ποῦ;
 Ἐγκατελεῖ φίθη ὑφ' ἀπάντων. Τῶν πιστῶν
 Τὸ πλῆθος, ὁ κολάκων φάλων συρφετὸς
 οὐς κόνις ἐσκορπίσθη ἐν θυέλλῃ. — Ποῦ
 Οἱ διπάδοι μου; ποῦ οἱ στρατιῶται μου;
 Άπηλπισμένος κράζει καὶ περιδεής. —
 Απάντησις καρμία — πανταχοῦ σιγή,
 Καὶ βλέμματα ἀγρίων μόνον δράμαλμῶν
 Θολά. — Ο ἄρχων σᾶς καλεῖ! Ἐγέρθητε! —
 Σιγὴ — σιγὴ βαθεῖα πανταχοῦ. — Δεινὸς
 οἱ κίνδυνος προβαίνει! Δράμετε! — Οὐδεὶς
 Κινεῖται. — Τότε, τότε μόλις ἔννοει
 οἱ τῶν ἀνθρώπων δολερῶς τὰ δίκαια
 Καταπατήσας, ὅτι δὲν ἀπέμεινεν
 Αὐτῷ η τοῦ θανάτου η πικρὰ στιγμὴ,
 Καὶ οἱ θηρίον ἄγριον τὴν μοχύηραν
 Εἴν βήγματιν αἱμάτων ἔζερετ ψυχήν.
 (αἵρηνται ισταται καὶ μετ' διλίγον λέγει μετ' ἐνθουσιασμοῦ
 Καὶ οἱ ἐκ τάφου διλαὸς ἀνίσταται,
 Καὶ τῆς ἐλευθερίας πνέων τὸν ἄγνον
 Καὶ καθαρὸν ἀέρα, κατορθώματα
 Περάνει νέα, νέας δάρφναις στέφεται. —
 Ο προσφορὰ τῶν ἀθανάτων ποθητὴ,
 Ελευθερία, τίς δὲν σὲ ἐνόησεν
 Εἴν ταῖς καρδίαις ἐνοικοῦσαν ἀφθαρτον;
 Ή τίς τὴν δύναμίν σου παρεγνώρισεν;
 Αδάμακτος ὑπάρχεις καὶ ἀνττητος
 Τυραννούμενων ὑπερασπιστής ταῦτα!
 (βραδέων βήμασιν εἰσέρχεται δικόρδι)

ΠΕΛ. Φεραῖοι, φίλοι, χαίρετε! — Πλὴν σκοτεινὸν
 Τὸ μέτωπόν σας στέφει: νέφος, καὶ δεινὴν
 Αποδεικνύει τηραχήν τὸ βλέμμα σας.
 Οἱ στεναγμοὶ σας τὶ δηλοῦσιν οἱ συγκονοί;
 Τὰ ἵχυν τῶν δακρύων ὑπεμφάγουσιν
 Άγωνας τῆς καρδίας πολυκύριαντον.

ΚΟΡ. (προσερχόμενος)
 Οἱ Πελοπίδα, θεαταὶ ἐγείνομεν
 Μεγάλου κακουργάματος. Λάγκουστον
 Επράχθη δράμα ἐν τῇ πόλει τῶν Φερῶν!
 Πρεσβύται, πράξιν εἰδόμεν ἀπάνθρωπον,
 Κ' αἱ λευκανθεῖσαι ήμῶν τρίχες ἔφριξαν! —
 Θὰ φρίξης ὅταν τὴν ἀκούσης. — Οἱ θεοί,
 Ο θάνατος δὲν εἶναι προτιμότερος
 Τοιούτου βίου συμφορῶν καὶ δύρμῶν;

ΠΕΔ. Οἱ λόγοι σου, Φεραῖς, εἶναι οἰωνοί
Δυστυχημάτων τρομερῶν. Εἰς τὴν ἐμὴν
Ἐκκένωσον καρδίσιν τῆς καρδίας σου
Τὴν ἀφατον ὁδύνην, καὶ παρήγορον
Τὸν φίλον δέξου.

ΚΟΡ. Ἄκουσον, ὦ! ἄκουσον,
Καὶ φρέζον! Φεῦ! οἱ ὄφθαλμοι ἡμῶν ἴδε,
Δακρύων πικροτάτων ἔγειναι πηγή.
Πιπτέρας βλέπεις ἔμπροσθέν σου δυστυχεῖς,
Ἐστερημένους, οἴμοι! τέκνων προσφιλῶν,
Ἐν ἔστι ἀκραίων χθὲς νεότητος,
Βορᾶς ἀδρού, μαύρου τάφου σήμερον!

ΠΕΔ. Τῆς τυραννίας νέον προκισθάνομαι
Κακούργημα.

ΚΟΡ. Καὶ πάντων τρομερώτατον,
Σφραγίδιχ φέρον μογθηρίκς προφανοῦς.—
Ο τῶν Φεραίων τύραννος, μὴ ἀρκεσθεὶς
Εἰς ὅσα μέχρι τοῦτο ἐπράξει κακὰ,
Καταλαμβάνων πόλεις καὶ λεηλατῶν,
Παρθένους, παιδας ἀτιμάζων ἀποινί,
Καὶ πλοῦτον πολιτῶν σφετερίζομενος—
Δι' ὃ κατέστη ἡ πλουσία αὐτῷ κ' εὔφορος
Τῆς Θεσσαλίας χώρα χέρσος ἀκαρπός—
Εἰς τόσην περιῆλθε σήμερον ὥρην
Καὶ ἄδικον μανίαν, ὥστε ἥρξατο
Καὶ τῶν Φεραίων νὰ ἐπιβουλεύηται
Τὴν ὑπαρξίαν, καὶ χθὲς τῶν παιδῶν μας τινὰς
Ἄνευ τινὸς αἰτίας ἄνευ ἀφορμῆς,
Μὲ προδοσίαν στυγερὰν συνέλαβε
Καὶ βασανίσας ἔσφαξεν ἀνηλεῶς.
Καὶ εἰς τοὺς θρήνους μας κωφὸν καὶ ἀσπλαγχνὸν
Καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις μας ἀκλόνητον,
Ηνάγκασεν ἡμᾶς τὸ τέφας, θεαταῖς
Τῶν σφαξιομένων τέκνων μας νὰ γείνωμεν.
Ωἱ βδελυροῦ τυράννου προσταγὴ σληκηρά!
Ωἱ θέα φρίκης! οἴκτου πλήρες! ὡς ἀγάων
Στιγμῆς τρομερωτάτης! — Τὰ καθ' ἔκαστα
Νὰ παραλείψω ἔφες δὲν αἰσθάνομαι
Τὴν δύναμιν. — ὡς Πελοπίδα, οἴκτειρον
Τοὺς ταλαιπώρους, πολυτλήμονας γονεῖς!

ΠΕΔ. Οἰκτείρων, ὡς πρεσβύται, τὰ παθήματα,
Τιμῶν τὴν θλίψιν τὴν δικαίαν σέβομαι.
Φεῦ τίς νὰ μείνῃ ἀναλγής ἐνώπιον
Δεινῶν τοιούτων καὶ τοσαύτης συμφορᾶς;
Τῆς τυραννίας τὰ ἀθῶα θύματα
Κ' ἔγώ θρηνῶ. — Οἱ χρόνοι ὅμως ἤγγικε,
Καθ' ὃν τὰ ξίφη δέον νὰ θερίσωσιν
Ἐπὶ αίματοφύρτου χώρας θέρισμα
Καλόν. Ο χρόνος ἔφθασε τῆς πράξεως.

Ἐκορυφώθη ἥδ' ἡ τυραννίς ἦχετ
Η τελευταία ὥρα της! — Ἀνάστειλον
Τὸν ὅρον σου, δάκρυ θαλλερόν! Γυμνώθητε,
Ωἱ ξίφη πολυδίψου ἐκδικήσεως!
Ἐγγὺς τὸ τέρμα εἶνατ καὶ ὁ θρίαμβος!

ΚΟΡ. Ω! διεκτί δ χρόνος τὸν βραχίονα,
Τὸν κραταίον μου πρώην, νῦν παρέλυσεν;
Ἀντὶ ἀνάνδρου ῥάβδου τίνος ἔνσκα
Δὲν δύναμαι νὰ φέρω ξίφος ἐν χερσῃ,
Τῶν ἀφορήτων ὕβρεων ἐκδικητής;
Τὸ γῆρας φεῦ! εἰν' ὥρα βίου περιττή,
Νῦξ εἶναι μαύρη, πένθιμος, ἀφώτιστος!

ἀ. ἡμιχόριον ἄδει.

« Φεῦ! τὸ γῆρας τοῦ βίου ζοφώδης
Τοῦ προσκαίρου μας εἶναι χειμῶν,
Δρόμος εἶναι τραχὺς, ἀκνθώδης,
Ξηρὸς, ἀφυλλος εἶναι δρυμῶν.

« Μέλλον πλέον δὲν ἔχει τὸ γῆρας,
Βλέπει πρόσκομμα ὅπου στραφῇ,
Ἐπειδὴ τὸ πολὺ καὶ τῆς πείρας
Γεννᾷ σκέψιν νοὸς ἀσαφῆ.

« Τὴν ὥρην διεδέχθη βραδύτης
Ἀντὶ ξίφους τὴν ῥάβδον ῥιγῶν
Ἀναγκαῖον κρατεῖ δ πρεσβύτης
Τοῦ ἀτόνου ποδὸς ὅδηγόν. »

β'. ἡμιχόριον ἄδει.

« Ω νεότης, ὡς δώρημα θεῖον,
Ἐσφ θάλλον, γλυκὺν, ἀνθηρὸν,
Σὺ κοσμεῖς τοῦ ἀνθρώπου τὸν βίον
Ως τὸ ἀνθος κοσμεῖ τὸν ἀγρόν.

« Τὰ προσκόμματα σὺ δὲν γνωρίζεις,
Τὰ ἀδύνατα σοὶ δυνατά,
Εἰς τὸ μέλλον γελῶσα ἐλπίζεις,
Ἄν κ' ἐνίοτε ἐλπίς ἀπατᾷ.

« Τὴν ἀνδρείαν σου ἔχεις ἀσπίδα,
Καὶ τὴν τόλμην σου ἔχεις πνοήν,
Καὶ τὸ ξίφος σου ἔχεις ἐλπίδα,
Καὶ τὸν πόλεμον ἔχεις ζωήν! »

ΠΕΔ. Τί δειλιάτε, ὡς πρεσβύται; Τῶν Φερῶν
Τὰ τείχη στίφη περικλείουσιν ἀνδρῶν,
Βριθόντων τόλμη ἀνθηρᾶς νεότητος
Γεγυμνασμένους ἔχουσι βραχίονας
Εἰς τὴν τῶν ὅπλων χρῆσιν ἔκαστος ποθεῖ

Κλεινῶν προγόνων νὰ φανῇ ἀντάξιος·
 Καὶ μὴ ὑμεῖς τὸν δρόμον δὲν ἐδείξατε
 Τοῖς τέκνοις σας, δὸν πρέπει νὰ πορεύωνται,
 Ἐν ταῖς ἡμέραις ὅταν τοῦ Ἰάσονος
 Τοῦ κραταιοῦ σας ἡγεμόνος ἔνδοξοι·
 Ἐν τοῖς ἀγώσι νικηταὶ ἐφάνητε;
 Ή μήπως τὰ γενναῖα κατορθώματα
 Ἐκείνα λησμονοῦνται; Ἐξητλήθησαν
 Αἱ νίκαι σας; εἰ θρίαμβοι τῶν Θεσσαλῶν;
 Καὶ δειλιάτε νῦν καὶ ἀπελπίζεσθε; —
 Ἐὰν δὲ χείρ σας τρέμῃ καὶ τὴν μάχαιραν
 Ἀδυνατῇ νὰ σύρῃ, ἐνεκρώθησαν
 Καὶ αἱ δυνάμεις ἵσως τοῦ νοὸς ἡμῶν,
 Ή κατεπνίγη πᾶν γενναῖον αἰσθημα;
 Οἱ λόγοι ἔστω ὡς Φεραῖοι, τοῦ λοιποῦ
 Τὸ ὅπλον σας. Οἱ λόγοι εἶναι βλάστημα
 Τῆς πράξεως, καὶ ὅπλον τρομερώτερον
 Τοῦ ὁδυτέρου ξίφους καὶ πελέκεως·
 Αἵττητον δὲ λόγος καὶ τὸν ἀσθενῆ
 Συγνά ἀνθεικύει. Δὲν ἐμάχηστε,
 Οἱ γχύροις Πέρσης, δὲ τῇ βίᾳ σύμπασσαν
 Στρατολογήσας τὴν Ἀσίαν μὲν σκοπὸν
 Νὰ καταβάλῃ τὴν Ἑλλάδα τὴν μικρὰν,
 Αἰσχρῶς πῶς ἐνικήθη; Τί ὥφελησαν
 Αὔτῷ τὰ σμήνη τῶν ἴππεων κ' ὄπλιτῶν,
 Δι' ὧν τὴν χώραν πᾶσαν ἐπλημμύρησε;
 Τί τῶν νηῶν δὲ στόλος δὲ πολύκωπος;
 Καὶ Μαραθὼν καὶ Σαλαμῖς τῆς ἥττης του
 Τὸ αἰσχος μαρτυροῦσι καὶ τὸ σκειρόδος
 Στρατοῦ ἀλόγου ἐκ βρεθάρων δουλικῶν,
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς ἀεὶ καρύττουσι
 Τὴν δόξαν, λόγου καὶ ἀνδρείας θρίαμβον,
 Κ' ἐλευθερίας τῶν λκῶν συνέπειαν!

KOP. Ό Πελοπίδα, τὸ δρῦν τῶν λόγων σου
 Αἰσθάνομαι, καὶ δὲ καρδία μου σκιρτᾷ,
 Καθὼς ἐσκιρτα ἄλλοτε δρυμητικῶς
 Εἰς τὰς κλεινὰς ἡμέρας τῆς νεότητος.
 Σὺ τὸ ἐκπνέον θάρξος ἐπανώρθωσας,
 Ἐν δρυθαλμοῦ ῥοπῆ ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
 Μεταβολὴν σὺ δίζηθεν ἐπήνεγκας,
 Καὶ τῶν ἀπολλυμένων ἔγεινας σωτῆρος. —
 Ναὶ δὲ στιγμὴ ἐπῆλθεν! δὲ μὴ σφαγὴ
 Αθώων παίδων τὸν καρπὸν ὕδριμασε. —
 Τοὺς θρήνους τῆς πατρίδος νῦν ἀκούομεν —
 οἱ πόσον εἶναι γοεροὶ καὶ πένθιμοι!

ά. ἡμιχόριον ἄδεια.

« Σκιρτῶν αἰσθάνομαι, ὡς Πελοπίδα,
 ἐλευθερίας γλυκεῖται πνοήν.

Εἰς νεκρωθεῖσαν πρὸ χρόνων ἐλπίδα
 Σὺ ἐνεφύσησας νέαν ζωήν.

« Βλέπω νῦν, βλέπω δὲ μάντις τὸ μέλλον,
 Όν ἐπαυγάζει ὁ θεῖος σπινθήρος. —
 Λάμπει, δὲ λάμπει λαμπρῶς ἀνατέλλων
 Ο τῆς ἡμέρας αὐγήεις ἀστήρ.

« Ἡγέρθη ὅλ' ή κλεινὴ Θεσσαλία —
 Μέγας λυσσᾶς καὶ φρικώδης ἀγών —
 Σπεύδεις βιώσας ἡ Ἐλευθερία,
 Ν' ἀποτινάξῃ τὸν δούλον ζυγόν.

« Οὕτω βρυχάται ἀγρίως ὁ λέων,
 Όν δὲ ἀτίχεσσος λύσσα κεντᾷ.
 Οὕτως ὁ ἄδης πυρφόρων ὀρέων
 Εἴ μυκηθμῷ πολυστόνῳ βροντᾷ.

« Πίπτει δὲ τύραννος. Τίς καταβάλλει
 Λαὸν μακινόμενον ὅταν δρυᾶ;
 Τὴν ἐλευθέραν καρδίαν νὰ πάλλῃ
 Δὲν ἐμποδίζουν τυράννου δεσμά.

« Βία δεσμεύει μὲν χειρα γενναίαν
 Καὶ ἀλγηδόνες βασάνων φρικτῶν·
 Πλὴν τοῦ μεγάλου νοὸς τὴν ἰδέαν
 Δὲν καταβάλλει δὲ νῦξ τῶν εἰρκτῶν.

« Δὲν ἐπαρκεῖ ἀργυρώνητον ξίφος,
 Δὲν ἐπαρκεῖ ἀγενής ἀπειλὴ
 Νὰ περιστείλῃ τὸ εὔτολμον στίφος,
 Όταν τῆς δίκης δὲ ωρα καλῇ. »

6'. ἡμιχόριον ἄδεια.

« Ότε τὰς Θήρας, τεπτήν σου πατρίδα,
 Ζυγὸς ἐμάστιξε ξένων δεινὸς,
 Σὺ τοῦ ἀνέστης, κλεινὲ Πελοπίδα,
 Ελευθερίας ἀστήρ φαεινός. »

« Μέλαν ἐκάλυπτε σκότος τὴν χώραν,
 Ἀγριος ἔπνεις πέριξ βορδᾶς —
 Ταύτην ἔξέλεξας, ἡρως, τὴν ὄραν,
 ἃνα ἐκπλύνης ἀρχαίας ἀσάς.

« Εἴστης ἀτρόμητος Δαίμων τῆς Δίκης,
 Γενναίαν ὥρμησας πνέων δργήν,
 Κ' ἐν τῷ θριάμβῳ μιᾶς μόνης νίκης
 Τὴν τῶν πατέρων σου ἔσσωσας γῆν.

« Ἐκθαμβώς ἔμεινεν δὲ οἰκουμένη,
 Εστέψαν σὲ νικητὴν οἱ λαοί, »

Καὶ τὸ σὸν δυνομα σύνθημα μένει
Τῶν ἐλευθέρων θύμων εἰς δεῖ ! »

ΚΟΡ. Άς δράμωμεν, Φεραῖοι, τώρα, καὶ τὸ πῦρ,
Τπὸ τὴν τέφραν κατόν, ἀς ἀνάψωμεν,
Ἐκ νέου νὰ φωτίσῃ τὴν ἀνέγερσιν
Τῆς ἐλευθέρας Θεσσαλίας ! Μάχαιραν
Δεινὴν τὸν λόγον ἔχομεν. Άς δράμωμεν !
Τοῦ γήρατος τὰ ἔργα ήμῶν ἔστωσαν
Λαμπρὸν τῶν νέων χρόνων μᾶς ἀπαύγασμα !
(ὁ χορὸς ἀπέρχεται)

ΠΕΛ. Τὴν πόλιν λέγω ἀληθῶς τρισόλινον
Τοιούτους πάντας τοὺς πολίτας τρέφουσαν.
(ἀπέρχεται βραδέως)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

(Ἐρχεται μετ' ὀπαδῶν τιγινον ἔχ τοῦ ἀνθεῖτου μέρους)
Ποῦ εἶναι δὲ Θηβαῖοι, δὲ αἰχμάλωτος ;
Ἀναζητήσατε αὐτὸν καὶ παρευθῆς
Ἐνώπιον μου φέρετε. — Ιδού, ἐκεῖ
Βραδεῖ προβαίνει βῆματι. —

(ἀπέρχονται οἱ ὀπαδοί)

Ἄφ' οὐ κακιδοῦ
Εἰς τῶν Φερῶν τὴν πόλιν τὸν ἔχθρὸν κρατῶ
Τῆς δυναστείας τῆς ἐμῆς αἰχμάλωτον,
Ἀνεξηγήτου ταραχῆς τὸ στῆθός μου
Ἐπλήσθη δὲ καρδία μου ὡς ἐν δεινῷ
Καὶ αἰφνίδιον πάλαις φέρω ἔντρομος
Πειρῶμαι, ἀλλὰ μάτην, τοῦ αἰσθάματος
Αὐτοῦ νέονταλαγθῶ. Ἐγὼ, δὲ ἄλλοτε
Καὶ τὸ σὸν αὐτὸν τοῦ φόβου ἀγνοῶν,
Ἀνεπαισθήτως, ἀκον τὸν αἰσθάνομαι.
Τὸ σκότος τώρα μὲ ταράττει τῆς νυκτὸς,
Καὶ μὲ πτοεῖ τοῦ κρότου τὸ αἰφνίδιον
Πρὸς τὴν καρδίαν ὅλον μου αἰσθάνομαι
Τὸ αἷμα καταρρέον, καὶ εἰς τὴν ὄψιν μου
Ωχρότης χύνει τὴν χροὰν τὴν ἀηδῆ,
Καὶ τί; Παιδίον εἴμαι ίσως ἄνανδρον;
Δὲν εἴμαι πλέον δὲ αὐτὸς Ἀλέξανδρος,
Οἱ ἄρχων τῶν Φεραίων; Βλέμμα δὲν ἀρκεῖ
Τοῦ ὀφθαλμοῦ μου εἰς χιλίους θάνατον
Νὰ φέρῃ; Μή δὲν εἴμαι παντοδύναμος;
Η παρουσία τοῦ Θηβαίου διετί

Νὰ μὴ ταράττῃ; — Ἀληθῶς παράδοξον !

Πικρὸς τῆς τύχης χλευασμός! — Πλὴν ἔρχεται!

ΠΕΛ. (εἰσερχόμενος) Τί θέλεις πάλιν;

ΑΛΕ. Οἱ Θηβαῖες, πρὸ πολλοῦ
Τῆς θέας σου στεροῦμαι. Πόθος ἴσχυρὸς,
Γενναῖες Πελοπίδα, μὲ κατέλαθε,
Τὸ πρόσωπον νὰ ἴδω τοῦ κλεινοῦ ἀνδρὸς,
Θὺ νὰ πατρὶς σωτῆρα ἀπεκάλεσε.

ΠΕΛ. Τὴν εἰρωνεῖαν δπλὸν ἔχεις, τύραννε.
Ἄν μὲν ἔφερες νὰ μὲ χλευάσῃς, γίνωσκε,
Εἰς μάτην δτι κοπιᾶς. Τῶν λόγων σου.
Τὰ ἰοφόρα βέλη δὲν μὲ φθάνουσιν.

ΑΛΕ. Προσποίησιν, νομίζεις, τὴν εἰλικρινῆ,
Οἱ Πελοπίδα, πρόσροτσιν, καὶ σαρκασμὸν
Τὸν ἀσπασμὸν τοῦ φίλου. Πῶς; νὰ θερμανθῇ
Ζητῶ ὑπὸ τῆς δόξης σου τὸν ἥλιον,
Καὶ τῶν ἀκτίνων σὺ φειδόμενος αὐτοῦ
Ζητεῖς νὰ μὲ στερήσῃς, ω ἀπάνθρωπε;

ΠΕΛ. Άρκει! προβλέπω τὸν σκοπὸν τῶν λόγων σου
Οἱ χλευασμὸς εἰς ὕδρεις νῦν ἔξωκειλεν.
(θέλει ν' ἀπέλθῃ)

ΑΛΕ. Μὴ φεύγῃς, Πελοπίδα. Τίνος ἔνοκα
Τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέψεις ἀπ' ἔμοι;
Καλὸς δὲν εἴμαι φίλος, φίλος παλαιός;
Πρὸς τί σε ἔχω περὶ ἔμοι ἐν ταῖς Φεραῖς;
Πρὸς τί σε περιθάλπω; Σὺ αἰχμάλωτος
Τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶσαι ἡ συγκάτοικος;
Η φυλακή σου ποῦ; ποῦ αἱ ἀλύσεις σου;
Καὶ σὺ, ἀγνώμων, τὸν ποθοῦντά σε μισεῖς;
Καὶ ἀποστρέψεις;

ΠΕΛ. Οἱ! δὲν μὲ ἔξχπατας,
Ἄν καὶ τεχνίτης ἡσαι εἰς τὸ τυραννεῖν,
Καὶ γλυκὸν ἔχης χεῖλος, νῦν δὲ μοχθηρόν.
Τῶν λόγων σου τὸ μέλι δηλητήριον
Οὖν καὶ σαρκοφύδρον εἶναι. Οἱ Ἑλληνες
Γνωρίζουν τοῦ τυράννου τὸ μειδίαμα,
Καὶ ποίαν ὑποκρύπτει ἔννοιαν φρικτήν.
Η Μοῖρα, δταν ἀσπολον μὲ ἔφερεν
Τὸ ποὺς ὄνυχάς σου, ω Ἀλέξανδρε,
Στιγμὰς δεινὰς μοι προσήγγειλε κακὸς
Μὲ ἐφύδνει δαίμων, καὶ ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν,
Οὓς ἔδραμον νὰ σώσω, ἐγκαταλειφθεὶς
Ἀπεμυνάθην, καὶ τὸ ξίφος μου θραυσθεὶς
Αἰχμάλωτον ἐνταῦθα μὲ παρέδωκε. —

Νὰ μὲ φονεύσῃς ἐφοβήθης, ἐπειδὴ
Καλῶς γνωρίζεις, δτι ἔχεις ἡ Ἑλλὰς
Καὶ ἄλλους Πελοπίδας. — Τότε τύραννε,
Μετεχειρίσθης θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα
Νὰ μὲ ἔξαρχανίσῃς μέσα: μὴ δεσμῶν
Ἐφείσθης ἡ βασάνων; Οτι βδελυροῦ
Ἐπινοεῖ τυράννου νῦν φρικτότερον
Μετεχειρίσθης κατ' ἔμοι σὺ, μέχρις οὗ,
Ἐξαντληθείσης τῆς πηγῆς, ἀπηύδησας
Νῦν δὲ τῆς εἰρωνείας μάχαιραν κρατῶν
Γυμνὴν ἐνώπιον μου καὶ παχμίαρον
Προτείνων μοι φιλίαν, ἀβλαβῆ ζητεῖς
Νὰ καταστήσῃς τὸν ἔχθρον σου. Ο πιστὸς

Σὲ κυριεύει τῶν τυράννων δπαδός,
Ο φόβος. Μάτην τὸν ἀκόλουθον ζῆτεις
Ν' ἀπομακρύνης τοῦτον μάτην προσπαθεῖς
Τὴν ἐπικρεμαμένην σὸν καταστροφὴν
Ν' ἀναχαιτίσῃς βαίνει αὐτη βήματι
Γοργῷ !

ΑΛΕΞ. Θρασείκαν γλῶσσαν ἔχεις. Αποινεὶ
Οὐδείς ποτε τοιαῦτα μοι ἐλάλησεν
Οποία σὺ λαλεῖς.

ΠΕΛ. Εἶναν τὴν γλῶσσάν μου
Θρασείκαν εὔρεις, ἐνθυμοῦ, Ἀλέξανδρε,
Ο Πελοπίδας ὅτι τὸν βραχίονα
Θρασύτερον τῆς γλώσσης ἔχει.

ΑΛΕΞ. Απειλεῖς ;
Τίς τίνα ; τὸν δεσπότην δ αἰχμάλωτος;
Ἐμὲ τὸν νικητὴν σου σὺ δ ἡττηθεῖς ;
ΠΕΛ. Αἴ ! μὴ ἐλπίζεις ὅτι μόνον ἀπειλῶ.
Ἐχθρὸς ματαίων ἀπειλῶν καὶ σαρκασμῶν
Εἰμί προσόντα χαμερπῆ τὰ θεωρᾶ
Δειλῶν ἀνθρώπων. Πίστευσόν μοι, οἰωνὸς
Τῆς πτώσεώς σου εἰν' ἐπὶ τοῦ χείλους μου
Ο λόγος οὗτος.

ΑΛΕΞ. Σίγα, μὴ μ' ἔρεθιζε.
Ἐὰν ἐφείσθην τῆς τῆς ζωῆς σου, ἀσκοπῶν
Δὲν ἥτο τοῦτο τοῦ νοός μου βούλευμα.
Τῆς ἀσφαλείας μου σὲ εἶχον δμηρού.

ΠΕΛ. Ἐφανερώθη ἡ δειλὴ καρδία σου !

ΑΛΕΞ. Ἀλλ' ὅτι μέχρι σήμερον δὲν ἔπραξα
Τίς με κωλύει νὴ τὸ πράξω σήμερον ;
Νομίζεις ἵσως ὅτι τὸν αἰχμάλωτον
Νὰ καταστήσω ἀδηλασῆ ἀδυνατῶ ;

Πρὸς τοῦτο ἔν καὶ μόνον νεῦμά μου ἀρκεῖ.

ΠΕΛ. Παρεξετράπης εἰς τὸ κομποφρήμονεν.
Τὸν θάνατον φυσοῦμαι μήπως ; Φόβητρον
Αὐτὸς ψυχῶν ἀνάνδρων εἶναι ἀλλ' ἀνήρ
Καρδίαν ἐν τοῖς στέρνοις ἔχων εὔτολμον,
Καὶ πακιδιόθεν μετ' αὐτοῦ οἰκειωθεὶς
Ἐν τοῖς σφαγείοις τῶν μαχῶν τοῖς τρομεροῖς
Δὲν τὸν φοβεῖται.

ΑΛΕΞ. Πῶς λοιπόν, ἀτρόμυτε,
Δὲν τὸν ἔζητεις πὺλος ἢ αἰχμαλωτισθῆς ;
Καὶ πῶς τοιοῦτον βίον τώρ' ἀνέχεσαι ;
Μὲ ξίφους χρήζεις ὡς θηράξ τολμηρέ ;
Δέν σοι ἀρνοῦμαι ; Ξίφος· λάβε τὸ ἐμὸν
Καὶ δειξόν μοι πῶς ἄφοβος τὸν θάνατον
Τολμᾶς νὰ ἀντικρούσῃς

ΠΕΛ. Ξίφος κραταιὸν
Ἐλπίζω πάλιν νὰ κρατήσω ἐν χερσίν,
Οὐχὶ τυράννου ξίφος, αἷματι βαφὲν

Ἀθώων σου θυμάτων, ἀλλ' ἐλεύθερον,
Τυραννοκτόνον δπλον. Ἄν τὸν θάνατον
Ἐκὼν δὲν ἀναζήτουν, τοῦτο ἔπραξα
Ποθῶν τὴν σὴν νὰ ἴδω καταρρέουσαν
Ἀρχὴν ποὶν ἀποθάνω. Θρόνον ὥμοσα
Εἰς τοὺς θεούς. Τὸν δρόκον τοῦτον, πίστευσον,
Θ' ἀνακαλέσῃς εἰς τὴν μνήμην τάχιστα.

ΑΛΕΞ. Θηραΐτε ἄφρων ! ἡ ἐπὶ ποτατᾶ,
Κ' ἔγῳ ἀποδεικνύω σὲ ἐπίορκον,
Γ' πὸ τοὺς πόδας τοὺς ἐμοὺς τὰ σχέδια
Καταπατῶν τὰ μαῦρά σου ὡς σκάληκας
Φθιροποιούς.

ΠΕΛ. Σὺ τοῦτο λέγεις, τύραννε ;
Σὺ ὁ μὲ προδοσίαν παιδας ἀσθενεῖς,
Ἀθώους σφάζων ; Πῶς τολμᾶς ; Παράδοξον
Τῆς τυραννίας θάρσος κι' ἀνεξήγητον !
Θεοῖς κι' ἀνθρώποις μιστόδες γενόμενος
Ζητεῖς νὰ εὔρης σωτηρίαν ; — Σφάξόν με !
Τὸ ἔργον τοῦ τυράννου εἶναι ἀξίον.
Πλὴν γίνωσκε, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου
Τῆς σῆς δλίγον προηγεῖται πτώσεως
Κ' δ τελευταῖος θεσσαλὸς ἐκδίκησιν
Φρικώδη πνέει κατὰ σοῦ, τὸν ἀδελφὸν
Ο εἰς, ὁ ἄλλος τὸν υἱὸν αὐτοῦ θρηνεῖ,
Οὓς σὺ ἀθώους ἔσφαξας. Αἱ μάχαιραι
Ἄν γυμνωσθῶσιν ὅλαι ἀπειλητικαὶ
Τίς ἔσται τότε, τίς, εἰπὲ, δ σῶζων σὲ
Ἄπο τῆς λύστης τῶν ἀγρίων σου ἔχθρῶν ;
Ο τύραννος, τοῦ κόσμου ὅλου κ' ἀν κρατῇ
Οὐδένα ἔχει φίλον ἀφ' οὗ ἔπεσεν.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ (εἰς εργάζομενος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον)

Κήρυξ δρομαῖος ἐκ θηρῶν ἀφίκετο,
Καὶ σὲ τὸν ἡγεμόνα τῶν Φερῶν ζῆτει.
Σπουδάκιαν φέρει εἰδῆσιν καὶ ἔφιππος
Σὲ περιμένει πρὸ τῆς πύλης. (ἀπέρχεται)
ΑΛΕ. (τεταραγμένος) Εἰκαστον;

Σπουδάίαν φέρων ἀγγελίαν ;

ΠΕΛ. Τύραννε !
Πυθίκια βλέπεις εἶμαι τῶν Δελφῶν ;
ΑΛΕ. (πρὸς τοὺς δορυφόρους) Αρχεῖ !
Τὰς χειρας τοῦ αὐθάδους τούτου σ:δηρῆ
Δεσμεύσατε ἀλύσεις ζοφερᾶς εἰρκτῆς
Τὰ σκότω ἃς δεχθῶσι τὸν αἰχμάλωτον.
(ἀπέρχεται)

(Ἐνῷ οἱ στρατιῶται δεσμεύσαντες τὸν Πελοπίδαν ἐτομάζονται νὰ τὸν ἀπαγγάγωσιν, ἐμφανίζεται ἡ θήβη).

ΘΗΒΗ (καθ' ἔσω τὴν)

Φήμην ἀκούω πρὸ πολλοῦ ἀπέθανον,
Ο Πελοπίδας ὅτι ἐν Φεραῖς ἐδῶ.

Αἰχμάλωτος κρατεῖται
(βλέπουσα αἴφνης τὸν Πελ. ἐν μέσῳ τῶν φυλάκων)

Πλὴν δὲ ἀνθρώποις
Αὐτὸς τίς εἶναι καὶ ἐνταῦθα τί ζητεῖ; —
Οἱ Πελοπίδας εἶσαι σύ!

ΠΕΛ. Εἴγὼ αὐτός.

ΘΗΒΗ. Οἱ πενιχρὰν ἡσθῆτα κι' ἀσημὸν φορῶν

Καὶ χεῖρας ἔχων ἐν ἀλύσεσι σφιγκτάς;
Σὺ εἶσαι! Ἐκ τοῦ βλέμματός σου σ' ἔννοιῶ.
Ἐνώπιον μου πρῶτον ἥδη ἵστασαι,
Ἀλλὰ δὲν ἀπατῶμαι. Πῶς ν' ἀπατηθῶ;
Καὶ ἐν χιλίοις κεκρυμμένον σ' εὔρισκον,
(πρὸς τοὺς στρατιώτας) Ἀποσυρθῆτε!

Εἰς τῶν δορυφόρων. Ἐντολὴν ἔλαβομεν
Δεσμεύσατες τὸν ἄνδρα ν' ἀπαγάγωμεν.

ΘΗΒ. Τολμᾶς νὰ μ' ἀντιτείνῃς, δοῦλε; Βλέπομεν!
Ἀποσυρθῆτε! (οἱ στρατιώται ἀπέρχονται)

ΠΕΛ. Καὶ τοι ἄγνωστος ἐμοὶ,
Ω γύναι, τὸ ἐμὸν γνωρίζεις ὄνομα;

Πλουσίων σὲ δυοδεικνύει ἡ ἑσθής
Καὶ ἰσχυρὰν δὲ λόγος. Πῶς τὸ ὄνομα

Τοῦ αἰχμαλώτου ἔμαθες; Τίς εἶσαι σύ;

ΘΗΒ. Καὶ τίς τὸ μέγα δὲν γνωρίζεις ὄνομα,
Τὸ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ πέρατα
Τῆς οἰκουμένης ἀντηχοῦν; Τῶν ἀθλῶν σου
Ταχύπτερος ἡ φύμη ποῦ δὲν ἔφθασεν;
Οἱ Θεσσαλοὶ ἡ μήπως σ' ἐλησμόνησαν,
Κ' ἡ Θήβη θέλεις ν' ἀγνοῇ . . . .

ΠΕΛ. Ή Θήβη σύ;

ΘΗΒ. Θυγάτηρ τοῦ οἰκείου σου ίάσονος
Ἐγὼ εἰμί.

ΠΕΛ. Καὶ τοῦ τυράννου σύνευνος.

Πατρὶ ἐνδόξῳ κόρῃ φεῦ! ἀνόμοιος!

ΘΗΒ. Καὶ διὰ τοῦτο μὲ καταδικάζεις; Φεῦ!
Ἄθφον οὖσαν μὲ νομίζεις ἔνοχον.

Αἰχμάλωτος ὅτ' εἶσαι ἀμάρτιον
Δὲν ἐλυπήθην μήπως, καὶ μὲ δέχεσαι
Ψυχρῶς τοσοῦτον; Ή καρδία μου πενθεῖ
Ἐπὶ τὴ συμφορῆ σου καὶ σὺ μὲ μισεῖς;

ΠΕΛ. Μή μὲ οἰκτείρεις, γύναι: οἰκτον δὲν ζητῶ.
Αὐτὴν σὲ μᾶλλον οἰκτειρον, συγδέσασαν

Μετὰ τοιούτου τέρατος τὸν βίον σου.

ΘΗΒ. Πικρά, Θηβαΐς, μοὶ λαλεῖς, ἀλλ' ἀληθῆ.
Ἐγὼ τοῦ οἰκτοῦ χρήζω ἡ ταλαίπωρος,

Ἐγὼ, θην Μοῖρα δυσμενής κατέρριψεν
Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ αἰσχίστου τῶν ἀνδρῶν!
Στιγμὴ δύνης, δυστυχίας πρόδρομε
Μαρρᾶς! Ω κλίνη, κοίτη τρομερῶν δεινῶν! —
Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς ἀτάραχον

Διηγὸν βίον καὶ εὐδαίμονα. Ἐκεὶ
Τοὺς δρθαλμούς μου δάκρυα δὲν ἔδρεχόν·
Ἐκεὶ τῶν στεναγμῶν τὴν μαύρην ἔννοιαν
Τῆς κόρης ἡ καρδία δὴν ἐγνώριζε·
Πατρὸς τὸ δημικό φίλου μὲν ἐπροστάτευε
Καὶ ἡ φροντὶς γλυκείας, τρυφερᾶς μητρός·
Ἐκεὶ τοῦ βίου τὴν πικρὰν μεταβολὴν
Δὲν προησθάνθην. Οἴμοι! χρόνοις εύτυχεῖται
Ταχέως πόσον διελύθη τὸ λαμπρὸν,
Ωραῖον δηνειρόν σας! Καθώς χείμαρρος
Ορμητικὸς, τὰ ὅρη κατερχόμενος
Κ' ἐπισωρεύων ὑδατα μελάγχροα,
Γαληνικίου ρύακος τὸ καθαρὸν
Καὶ λειον συνταράσσει κῦμα καὶ θολοῖ·
Τῶν παθημάτων οὔτως ἀχαλίνωτος
Καὶ μέλας κλύδων τὴν τοσοῦτον ἡρεμούν
Τῆς εύτυχίας κατεθόλωσε πηγήν·
Αἰῶνες μ' εἶναι αἱ ἡμέραι στεναγμῶν,
Αἱ νύκτες δὲ δινέρων ἄγγελοι κακῶν
Οδυρομένη καὶ δακρύουσα ζητῶ
Μακροχρονίων ὀδυνῶν ἀπαλλαγὴν
Παρὰ τῶν Οὐρανίων· πλὴν οἱ ἀσπλαγχνοὶ¹
Τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς τὴν δέσην
Δὲν εἰσακούουν καὶ δ θάνατος σκληρῶς
Μέχρι τῆς ὥρας ταύτης μ' ἀποστρέφεται.
Εἰς τίνα νὰ προστρέξω; τίνος συνδρομὴν
Νὰ ἐπικαλεσθῶ; Φεῦ! — Όταν σήμερον
Ω Πελοπίδα, ἐν Φεραῖς σὲ ἤκουσα
Πληγῶν μου τοσοῦτον εὑρισκόμενον,
Ἐλπίδος ἐνεπλήσθην καὶ προσέδραμον
Ως πρὸς σωτῆρα. — Τοῦ δυσήνου μου πατρὸς
Τὴν ἄδολον φιλίαν πρός σε καὶ στοργὴν
Ἀμέσως ἐνθυμήθην. Πρὸς τὸν ἄγνωστον
Ἐγὼ προσῆλθον ὡς πρὸς ἀδελφὸν, πλὴν φεῦ!
Καὶ ἡ ἐσχάτη καταπίπτει μου ἐλπίς!
Τὸν Πελοπίδαν εὗρον ἀδιάφορον.

ΠΕΛ. Ναὶ τοῦ πατρός σου φίλος εἴμην ἀκραιφνής,
Καὶ ως οἶνον του μὲ ἡγάπα καὶ αὐτός.
ΘΗΒ. Κ' ἐνωπίον σου τοῦ ίάσονος ἐγὼ
Η κόρη εἴμαι ἡ πενθοῦσα, καὶ σκληρός
Παρηγορίας δὲν εὑρίσκεις ἔκφρασιν,
Διότι εἴμαι μισητοῦ ἀνδρὸς γυνή;
Διττῶς δὲν εἴμαι φεῦ! ἀξιοδάκρυτος;
Διττῶς δὲν χρήζω ἀφωγῆς ἡ τάλαινα;
Ω! τὰ δεινά μου πάντα ἀν ἐγνώριζες,
Ω Πελοπίδα, ἔφριττες ἀνθρώπινον
Δὲν τὰ προφέρει χεῖλος, καὶ ἀνθρώπων
Νὰ τὰ συλλάβῃ νοῦς δὲν δύναται φρικτά
Τοσοῦτον εἴναι σον κ' ἀνεκλάλητα!

Η ὑποθέτεις σὺ, δτὶ μετέχουσα
Τοῦ λέχους τοῦ τυράννου, τοῦ φρονήματος
Αὐτοῦ μετέχω ἄμα; Άν ἐγίνωσκες
Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐκάστη τῶν πληγῶν
Τῶν δυστυχῶν θυμάτων του πῶς ἀντηγεῖ! —
Γονυπετὴς ποσάκις, δάκρυχέουσα
Ἐνώπιον ἔκειμην τοῦ αἴμοχαροῦς
Θηρίου, χάριν αἰτουμένη παρ' αὐτοῦ
Ἡδικημένων καὶ πασχόντων Θεσσαλῶν!
Πλὴν τὶ ἴσχύει μόνη ἀσθενῆς γυνῆ;
Ο θρηνός της νὰ κάμψῃ δύναται ποτε
Καρδίαν σκληρυνθεῖσαν ἐν ἐγκλήμασι;

ΠΕΛ. Τὰ δάκρυα, ὡ Θήβη, δὲν μαλάσσουσιν
Διμοῦ τυράννου σπλάγχνα· δὲν ἴσχύουσι
Δεἵσεις μόνον τὴν ψυχὴν νὰ φαύσωσι,
Τὴν τῇ κακῇ φύσει ἐπιρρέπουσαν·
Φαρμάκου ἄλλου χρεία εἶναι ἴσχυροῦ.
ΘΗΒ. Ή Μοῖρα, τὴν γυναῖκα τρομερώτερον

Δὲν καταρρᾶται ἡ δόπταν ἄγονον
Τὸν κόλπον της ἀφίνη, καὶ εἰς ὅπαρξιν
Καταδικάζῃ ἀσκοπὸν αὐτῆν. Κ' ἐγὼ
Κατεδικάσθη εἰς τοιαύτην ἀτεκνος!
Τίδυν ἀν εἰχον παρ' ἐμοὶ συνήγορον,
Προστάτην ἄγρυπνον καὶ σύμβουλον πιστὸν
Ἐν ταῖς δειναῖς τοῦ βίου περιπτώσεσιν,
Εἰς ταύτην δὲν θὰ ἥμην τὴν ἀφόρητον
Κατάστασιν· ἀν εἰχον χεῖρα παρ' ἐμοὶ
Ἐπισταμένην ὑπειλῆ, τὸ θαρρός μου
Δὲν ἥθελε μ' ἀφήσει ἀπροστάτευτον.
Καὶ ἄνανδρον γυναῖκα ἐκ τοῦ βλέμματος
Ἐμψυχωμένη τοῦ υἱοῦ μου μέτωπον
Ταῖς δυστυχίαις τολμηρὸν θ' ἀντέτεινον,
Κ' ἐν φώνῃ σκώληξ ἔρπω τῷρα ταπεινός,
Δειλῶς ὁδυρομένη, ἵκετεύουσα,
Φρικτὴ φώνη τίγρος καὶ ἀκαταμάχητος
Τὴν θέλησιν μου πᾶσι θὰ ἐπέβαλλον. —
Τίς με ἀκούει τῷρα; τίς με σέβεται;
Ὕπερ ἐμοῦ τίς τείνει χεῖρα θοιθόν;
Τίς ἀσθενῆ γυναῖκα ἀφιλοκερδῶς
Συντρέχει; δηποτε καὶ ἀν κρύσω λίθινα
Εὑρίσκω στήθη καὶ ἀγάλματα ψυχρά.

ΠΕΛ. Ἐνίκησας, ὡ Θήβη, τὴν ψυχρότητα,
Ἆν ἐν ἀρχῇ ησθάνθην. ἔνοχον ἐγὼ
Σ' ἐνόμιζον τὸ πρῶτον καὶ ἐδίστασα,
Πλὴν νῦν σὲ βλέπω τηκομένην, δυστυχῆ,
Καὶ αἰσθημα ἐλέους τὴν καρδίαν μου
Σφοδρὸν καταλαμβάνει. ἄν τὰς χεῖράς μου
Δὲν θολισθον ἀλύσεις, ἄν ἐλεύθερον
Ἐκράτουν ξίφος, μάτην δὲν προσήρχεσσο!

ΘΗΒ. Ὁ Πελοπίδα, ταῖσιν οἱ λόγοι σου
Εἰς τὴν τραυματισθεῖσαν μ' ἐνεστάλαξαν
Καρδίαν· Μ' εἶδες, μ' ἤκουσας, μ' ἐνόησας! —
Ἐλεύθερος δόπταν τὴν ἐπτάπυλον
Ιδῆς πατρίδα σου, καὶ νέα στέφανα
Ἀνεπιληπτού δόξης δρέψης τολμηρῶς·
Οπόταν πάλιν ἡ Ἑλλὰς σὲ νικητὴν
Ἄγαλλομένη ἀσπασθῇ — τότε ἐνθυμοῦ
Τὴν τεθλιψμένην Θήβην, καὶ δραμῶν ἐλθὲ
Νὰ σώσῃς τὴν γυναικα τὴν πολύδακρυν·
Ἡ Θεσσαλία τὸν τυραννικὸν ζυγὸν
Δὲν ὑπομένει πλέον, καὶ τῶν Θεσσαλῶν
Αἱ ἀνδρικαὶ καρδίαι καταφλέγονται
Ὕπὸ ἐλευθερίας ὅλαι. Τολμηρῶν
Ἐὰν Θηβαίων ὁδηγὸς προσέρχησαι,
Τῶν Θεσσαλῶν τοὺς πλείστους ἔχεις ὑπὲρ σου,
Καὶ τοῦ τυράννου καταπίπτει ἡ ἀρχὴ
Ως οἶκος ἐπὶ ἄμμου οἰκοδομηθεῖς. —
Ω! τότε, Πελοπίδα, ὅταν φαεινὴ
Ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην λάμψῃ τὴν πτωχὴν
Ἐκείνη ἡ ημέρα, τότε εὔτυχῃ
Προσερχομένην θὰ μὲν ἰδεῖς καὶ φαιδρὰν,
Σὲ τὸν σωτῆρα τοῦ λαοῦ μου ν' ἀσπασθῇ.
Τὰ δάκρυά μου τότε δάκρυα τερπνά
Εὐγνωμοσύνης θέλουν εἰσθαι καὶ χαρᾶς.
Καρδίας γηθομένης ἀνακούφισις!

ΠΕΛ. Φεῦ! πῶς τοιαῦτα τρέφουσα αἰσθήματα
Ὕπέμεινας, ὡ Θήβη, αἰσχιστὸν ζυγὸν;
Πῶς κραταιὰν δο νοῦς σου δὲν συνέλαβεν
Ἀπόφρασιν; Καὶ γυναικὶ τολμηρὰ
Ἀείποτε ἀρμόζει πρᾶξις. Ἡ ἡ χεὶρ
Δὲν κραταιοῦται καὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς
Ἄν υπὲρ τοῦ δικαίου ἀγωνίζηται;
Σὺ τέκνιν εἶσαι δρφανή, ἀλλ' ἄνασσα
Τὸ θέλησιν σύμπαν ἔχεις τέκνον. Οἱ θεοὶ,
Οἱ κατατάχαντες σε ἐπὶ κεφαλῆς
Αἰσθητον μέγας σοὶ ἐπέβαλον.
Καὶ δύσκολον εὐθύνην, πάστης μείζονα.
Τὰς ὕδρεις τοῦ τυράννου, τοῦ αἴμοχαροῦς,
Ἀνεχομένην, γίνωσκε, συνένοχον
Αὐτοῦ καὶ σὲ τὸ πλήθιος δτὶ θεωρεῖ.
Ἄνθρωπου θέσιν ἔχουσα τὴν θέσιν σου
Αὐτὴν δφείλεις νὰ τηρήσῃς ἔντιμον,
Καὶ συγχωροῦσα πταίσματα ἀκούσια
Τὰς ἐκούσιους τούναντίον καὶ αἰσχρὰς
Ὀφείλεις ὕδρεις ν' ἀντικρούσῃς ἴσχυρῶς.
Ο τύραννος πῶς ηλθειν εἰς τὸν ἔσχατον
Βαθμὸν τῆς ἀναιδείας καὶ ὠμότητος;
Ἐκ τῶν μικρῶν ἀρχίσας ἀτιμωρητὶ

Άνεπαισθήτως εἰς μεγάλα ἔφθασεν.
Τοιαύτη εἶναι τοῦ κακοῦ ἡ ὥθησις!
Ἐξ ἀρχῆς δόμως ἀν τῷ κατεδείκνυεν
Άναγκη, ἄλλην νὰ τραπῇ, διάφορον
Οδὸν—ἀνάγκη, μέγιστος τῶν χαλινῶν —
Δὲν ἔφθανεν εἰς τοῦτον τὸν βαθμόν. Αὐτὸν
Τὸν χαλινὸν εἰς χεῖρας ὁ λαὸς κρατεῖ.—
Κρατειώθεντος δόμως τώρα τοῦ κακοῦ
Καὶ χρέα μέτρου ἴσχυρου ἐπίκειται.
Η τίγρις, νέα ἔτι οὖσα καὶ μικρά,
Καὶ διὰ λιθού μόνον εἶναι δύνατὸν
Νὰ φονευθῇ μεγαλυνθεῖσαν δόμως τίς
Τὴν αἴμοδόρον καταβάλλει εὐχερῶς.

ΘΗΒ. Σὺ μὲν τὸν λόγον ἔπαυσας, προσεκτικῶς
Ἐγὼ δὲ τῆς ἡχοῦς του ἀκροάζομαι.
Ω εὐγλωττίας θέλγητρον ἀνέκφραστον!
Ω αἰσθημάτων ἔξουσία ἀνδρικῶν!
Οποίους ἀνδρας ἔχεις, ὡ κλεινὴ Ἐλλάς!
(Φωναὶ συγκεχυμέναι ὅπισθεν τῆς σκηνῆς).

Πλὴν τί ἀκούω; — Ποία ἀντηγεῖ βοή;
Ω Πελοπίδα, ἱκουσας; — Άλαλαχμῶν
Η πόλις ἐπληρώθη αἴφνης καὶ κραυγῶν.

(Ο χορὸς εἰσέρχεται ἄδων)

« Όποια ἀπροσδόκητος
Ήκουσθη ἀγγελία,
Διερχομένη βίᾳ
Πλατείας κ' ἀγυιάς!

« Ήγριωμένη, φοθερά
Η στάσις ἀνορθοῦται,
Καὶ μαχητῶν πληροῦται
Η πέριξ πεδιάς.

« Αἱ Θῆβαι τὸν αἰχμάλωτον
Αἰτοῦσι στρατηγόν των·
Κλονεῖτ' ἐνώπιόν των
Ο τύραννος δειλὸς,

« Καὶ ἀσθεστὸν πυρκαϊάν,
Ήτις μακρὰν ἀστράπτει,
Ἐν ἀκαρεῖ ἀνάπτει
Τῆς μάχης ὁ δαυλός;

« Ἐλευθερίας προμηχῶν
Τὸ στίφος τῶν Θηβαίων
Προσέρχεται γεγναῖον,
Καὶ πρόθυμον δρμᾶ,

« Νὰ θραύσῃ ἀνεπιστρεπτὶ
Διὰ γενναῖας βίας
Τῆς μισητῆς δουλείας
Τ' ἀφόρητα δεσμά! »

(Η Θήβη εἰσέρχεται εἰς τὸ μέγαρον)

ΠΕΛΟΠ. Οποία διασχίζει φαιενὴ ἀκτὶς

Τὴν νύκτα τῆς εἰρκτῆς μου τὴν μελάμπεπλον;
Οποία ἀγγελία τὴν καρδίαν μου
Χαρᾶς πληροῖ ἀφάτου; Δὲν εἰν' ὄνειρον
Τῆς φαντασίας πλάνον; Ὁντως ἡ πατρὶς
Ποθεῖ τὸν Πελοπίδαν· τὸν αἰχμάλωτον.
Προσέρχεται νὰ σώσῃ! — Συμπολίται μου,
Σχες περιμένω, ἔλθετε! Τὸ ξίφος μου
Ἄποδοτέ μοι, οὐ δ φαῦλος τύραννος
Μ' ἐστέρησεν!

(πρὸς τὸν χορὸν στρεφόμενος).

Η στάσις, λέγεις, κεφαλὴν

Γενναίαν ἥρε καὶ χωρεῖ; οἱ Θεσσαλοὶ
Ἐκ τοῦ ληθάργου τέλος ἐξηγέρθησαν;

ΚΟΡΥΦ. Ἔνθερξυνθέντες τῇ δεινῇ σου προτροπῇ,
Ω Πελοπίδα, κ' ἐν τῇ συμφορᾷ ἡμῶν

Παρηγορίας μόνην ἀνακούφισν

Ἐκ τῆς μεγάλης σου ἀντλήσαντες ψυχῆς,
Διήλθομεν τὴν πόλιν, ἔνθα εὔρομεν

Τὸ κατὰ τοῦ τυράνου μῆσος τρομερῶς
Παντοῦ κορυφωμένον, κ' ἐκδικήσεως

Ἀκράτητον τὸν πόθον. Οὕτε προτροπῆς
Άναγκην πλέον εἶχον οἱ μεγάθυμοι

Φεραῖοι, ἐπειδὴ, ὡς κεραυνὸς ταχὺς,
Εἰς τὰς ὁδοὺς ἡ φήμη διεδίδετο,

Θηβαίων ἀτρομήτων ὅτε στράτευμα

Τὴν πόλιν περιζόνει· ἐν μιᾷ στιγμῇ

Τὰ ξίφη πανταχόθεν ἡστραπτὸν γυμνὰ,

Καὶ οἱ πολῖται πάντες τὰς ἑστίας των,
Καὶ παιδαῖς καὶ γυναικαῖς ἐγκατέλειπον,

Ο πος ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν αἰσχρῶν

Τοῦ μισητοῦ τυράννου δπαδῶν.

ΠΕΛΟΠ. (μετ' ἐνθουσιασμοῦ). Ιδού,

Ἐπῆλθε τέλος ἡ στιγμὴ, ὡς Θεσσαλοί! —
Ως τὰς αἰσχρὰς ἀλύσεις ταύτας διασπῶ,

Θεῶν ἐπιτρεπόντων θέλω μοχθηροῦ

Τυράννου οὗτω καταβάλλει τὴν ἀρχήν!

(Διασπᾶ τὰς ἀλύσεις του).

ΚΟΡΥΦ. Ἐὰν δὲ Πελοπίδας ἦναι μεθ' ἡμῶν
Η νίκη μας βεβία. — Πλὴν τίς ἔρχεται;

Ποιμένα βλέπω λάθρα πλησιάζοντα.

(Πρὸς τὸν ποιμένα).

Αφρέως, φίλε, πρόσειλθε· τίνα ζητεῖς;

ΕΠΑΜ. (Φορῶν ἐνδυμασίαν Θεσσαλοῦ ποιημένος). —

Ποῦ δὲ Θηβαῖος Πελοπίδας δειξόν μοι.

ΚΟΡ. (δεικνύων τὸν Πελοπ.) Εὐώπιόν σου ὁ ἀνδρεῖος ἴσταται.

ΠΕΛΟΠ. (ἀναγνωρίζων τὸν Ἐπαμ.)

Ἐπαμινώνδα, σύ;

Χορός. Τίς; οὗτος δὲ ποιμήν;
(ζδων.) Οὐ Πελοπίδου τοῦ κλεινοῦ

Ἄτρομητε ἔταιρε,

Ἀνδρεῖον τέκνον τῶν Θηβῶν,

Ἐπαμινώνδα χαῖρε! η

ΠΕΔΟΠ. Επαμινώνδα, σύ; τοιοῦτον ἔνδυμα

Ημφιεσμένος καὶ ἐνταῦθα παρ' ἐμοὶ:

ΕΠΑΜ. Φυλάκων φιλοπότων τὸ ἀκούμητον
Ἐξαπατήσας ὅμικα ήλθον ἐν νυκτὶ

Εἰς τὰς Φεράς. Οὐ πόθος μὲν ἐκέντησε

Σφοδρὸς, ὃ Πελοπίδα, νὰ βεβαιωθῶ,

Ἀν τοῦ τυράννου τὴν ὡμὴν διέφυγας

Μανίαν· ή καρδία μου μοι ἔλεγεν·

Οὐ Πελοπίδας ζῆ! Καὶ ζῆς, ὃ φίλε, ζῆς!

(ἀποδέξεται τὸν Πελοπ.)

ΠΕΔ. Ετόλημησας φεῦ! ἔργον ἐπικίνδυνον!

Ἐάν τις τὴν ἀπάτην ὑπωπτεύετο;

ΕΠΑΜ. Καὶ μυριάκις τούτου μεγαλείτερος
Οὐ κίνδυνος ἀν τὸ δὲν μ' ἀπέτρεπεν.

ΠΕΔ. Ω̄ ἄριστε τῶν φίλων, σοῦ ἀντάξιος.

Ο λόγος οὗτος γενναιότερά ποτε

Αἰσθήματα τίς εἶχε; Πῶς; δὲν ἥρκεσεν

Ἐν Μαντινείᾳ ὅτι μ' ἔσωσας, σχεδὸν

Τὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ ἐκπνέοντα,

Αὐταπαρνήτως κινδυνεύων μετ' ἐμοῦ

Καὶ λέγων, ὅτι προτιμᾶς τὸν θάνατον

Η νὰ ἐγκαταλείψῃς φίλον κείμενον,

Καὶ τώρα πάλιν μοι προσέρχεσαι σωτήρ;

Ν' ἀνταποδώσω δὲ ἔγώ τι δύναμαι

Φιλίας τηλικαύτης εἰς ἀνταμοιβήν;

ΕΠΑΜ. Εἰλικρινοῦς φιλίας ή ἀνταμοιβῆς

Ἐν ταύτῃ ἥδη τῇ φιλίᾳ ἔγκειται. —

Πλὴν δὲ κακίδος προβάνεις ἀκτάσχετος,

Καὶ σχῆι λόγων, ἔργων γρείαν ἔχομεν. —

Ἐν μέσῳ φίλων σὲ εὑρίσκω πολιτῶν;

ΠΕΔ. Οὐδένα ἐν τῇ πόλει ἔχω πλὴν ἑνὸς

Ἐχθρόν. Απροκαλύπτως λέγε.

ΕΠΑΜ. Στράτευμα.

Ἐλλήνων ἀηττήτων φέρω ἐκ Θηβῶν·

Ἐστρατοπεδεύμένον ἴστατ' ἐν σκηναῖς.

Τὸ τὰ τείχη, περιμένον τὴν στιγμὴν

Ἀνυπομόνως τῆς ἐφόδου. Ἡδη δὲ

Καὶ τῷ τυράγγῳ διὰ κήρυκος ἡμεῖς

Τὸν σταθερὸν σκοπόν μας ἀν γγήλομεν,
Δι' αἰματος τὴν ὕδριν ν' ἀποπλύνωμεν,

Ην, σὲ αἴγυπτωτίσας, εἰς τὴν πόλιν μας
Προσῆψεν ἀλαζόνως δὲ καὶ αὐθαδῶς

Μῆς ἀπεκρίθη ὁ θραυλὸς Ἀλέξανδρος,

Καὶ τρομερὰ νῦν μάχη ἐπικρέμαται

Δὲν ἔχει ἀλλην ἔξιδον δὲ τύραννος·

Ἐμπρός του χαῖνον ἡνεώχθη βάραθρον,
Ο τάφος τῆς βιαίας ἐξουσίας του.

ΠΕΔ. Εγὼ τὸν ὠπλισμένων ἀναδέχομαι

Τὴν ὁδηγίαν Θεσσαλῶν· σὺ τῶν Θηβῶν

Οδήγει τοὺς δηλίτας εἰς τὸν θρίαμβον.

ΕΠΑΜ. Λοιπὸν πρὸς τοὺς Θηβαίους σπεύδω τοὺς

[ἔμοις]

Ἐν τῷ πεδίῳ δὲ τῆς μάχης τῷ κλεινῷ

Τὴν ἀνδρικήν σου θέλω σφίγξει δεξιάν.

(ἀπέρχεται)

ΠΕΔ. Ω̄ αἰσθημα φιλίας ἵερώτατον!

Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέμφθης, δῶρον ἀγλαὸν,

Νὰ τέρψῃς τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδίαν. — Πλὴν

Τὶ περιμένω; τὸ καθηκον μὲν καλεῖ!

(πρὸς τὸν Χορόν)

Σεῖς, ὃ πρεσβύται, ἐν τῇ πόλει μείνατε,

Τοὺς νικηταῖς στεφάνους πλέκοντες καλούς.

(Ἐν τῷ σπεύδει ν' ἀπέλθῃ (ἐμφανίζεται ἐνώπιον του ή Θηβῆ πολύτιμον ἐχειροτούσα ξίφος.)

ΘΗΒ. Τὸ ξίφος τοῦτο τοῦ κλεινοῦ Ιάσονος,

Οἱ ἄλλοι τοῦ δῶρον τῷ ἀπέστειλας,

Τῆς ἀκριψιφοῦς φιλίας σου τεκμήριον,

Ω̄ Πελοπίδα, λάβε. ὅπλον ισχυρὸν

Ἐν ταῖς χερσὶν ὑπῆρξε τοῦ Ιάσονος

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ θριάμβου τοῦ πατρός.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (λαμβ. τὸ ξίφος)

Τὸ ξίφος παρ' σοῦ, ὃ Θηβη, δέχομαι,

Ω̄ς οἰωνὸν τῆς νίκης ἡμῶν ἔριστον. —

Σὲ σφίγγω τέλος πάντων εἰς τὰς χεῖράς μου,

Ω̄ ξίφος, διπάδε μου φίλε καὶ πιστέ!

Πῶς λάμψεις; Ω̄! ή λάμψις αὔτη ὁ ἀστήρ

Τοῦ βίου μου ὑπάρχει καὶ ή ἥδονή!

Ἐν τῷ ζοφώδει σκύτει τῆς εἰρκτῆς μου φεῦ!

Ποσάκις τὴν ἀκτίνα δὲν ἐπόθησκ

Τὴν φαεινὴν σου; Στίλθεις τέλος, ὃ χαρά!

Σὲ περιμένω, αἵμοδρός τύραννε,

Ἐν τῇ φρικτῇ παλαιστρᾳ! Σὺ, ὁ ἔμπειρος

Αόπλους νὰ φοεύῃς, δεῖξον σήμερον

Ἀν δωπλισμένους ν' ἀντικρούσῃς ξυλαθες!

(ἀπέρχεται).

ΘΗΒ. Απῆλθε, καὶ ή νίκη τῷ προσμειδιᾷ

Εἰς τὸν ναὸν δὲ νῦν ἔγώ πορεύομαι.

Θυσίαν νὰ προσφέρω τῷ δεινῷ θεῷ
Τῆς μάχης, ὅπως χορηγήσῃ θρίαμβον
Εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δίκαιον.

(Ἡ Θήβη ἀπέρχεται πρὸς τὸ ἔτερον μέρος. Ὁ χορὸς
μένει μόνος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐν ᾧ ὑποτίθεται συγκρό-
τουμένη ἡ μάχη τῆς ἐλευθερίας πρὸς τὴν τυραννίαν, ἃδει
θύριον ἔστι.)

« Τῆς χαλκοστόμου σάλπιγγος
Βεβὺς ἥκούσθη ἦχος.
Στιλπνὸν ὑψοῦται τεῖχος
Διστόμων μαχαιρῶν.

» Καὶ ἀπαντῶνται βλέμματα
Οργῆς ἀνυπομόνου,
Ἀγγέλλονταῖτοῦ φόνου
Ἀγῶνα φοβερόν.

» Καὶ ἵπποι χρεμετίζοντες
Τὴν γῆν αποποῦν μὲ βίαν,
Τῆς μάχης τὴν ἀγρίαν
Ἀκούοντες κλαγγήν.

» Καθὼς νεφέλη σκοτεινὴ
Ἐξ οὐρανοῦ προπίπτει
Καὶ ζοφερὰ καλύπτει
Τὴν σιωπῶσαν γῆν,

» Πρὸν τὰ πυρφόρα σπλάγχνα τῆς
Τὰ τρομερὰ ἀνοίξῃ
Καὶ μαίνομένη πλήξῃ
Καὶ πόλεις καὶ ἄγρους.

» Οὔτω καὶ νῦν ἐπικρατεῖ
Μάρη σιγὴ μνημάτων,
Ἀγγέλλουσα πτωμάτων
Αἴμοσταγεῖς σωρούς.

» Ή σάλπιγξ πάλιν ἀντηχεῖ —
Μέχρι περάτων τώρα
Κλονεῖται ὅλ' ἡ χώρα
Ως ἐν καιρῷ σεισμοῦ.

« Αἱ γυμνωθεῖσαι μάχαιραι
Ως ἀστραπαὶ κινοῦνται,
Καὶ ὅργια τελοῦνται
Φρικώδους θερισμοῦ:

« Πίπτει ωχρὸν καὶ ἄφωνον
Ἐπὶ τὸ πτῶμα πτῶμα,
Καὶ χρίεται μὲ χρῶμα
Ἀπαισιον ἡ γῆ.

« Ἐχθρὸς ἐχθροῦ δὲν φείδεται,
Ωθεὶ τὸν φόνον φόνος,
Η λύσσα τοῦ ἀγῶνος
Βρυχᾶται ἐν ὁργῇ.

» Τίς τῶν τραυμάτων δύναται
Τὸ πλῆθος ν' ἀριθμήσῃ;
Τίς πλέον νὰ κρατήσῃ
Τὴν φονικὴν δρμήν;

« Ἐν τέρμα ἔχει προχωρεῖ
Κάθε στιγμὴ καὶ θῦμα!
Η θρίαμβον ἡ μνῆμα
Μοιράζει μὲ τιμήν! (Ἐχλειψίς ἡλίου)

« Πλὴν δὲ ηλιος θολοῦται,
Καὶ ἐκλείπει κατ' ὀλίγον
Νῦξ ζοφώδης ἴξαπλοῦται,
Μετὰ μελαινῶν πτερύγων.

« Συμφορῶν μὴ ἦναι νέον
Τρομερὸν αὐτὸν σημεῖον;
Η τὴν ἡτταν τῶν Φεραίων
Προαγγέλλει δὲ Κρονίων; »

ΚΟΡ. Άλλὰ τί βλέπω; . . . οἱ Ἀλέξανδρος; . . .
Καὶ πῶς;

Ηττήθη; . . . Βλέμμα στρέψει πέριξ ἐντρομον,
Καὶ τρέχει ὡς παράφρων . . . Τοῦτο τί δηλοι;
(Ὁ χορὸς ἀπομακρύνεται καὶ ἱσταται δρατὸς μὲν τοῖς
θεαταῖς, δάρατος δὲ τῷ Ἀλέξανδρῳ. Εἰσέρχεται δὲ Ἀλέξ.
ὡς παράφρος, τὴν μὲν ἐθῆτα ἔχων ἐσχισμένην καὶ κα-
θημαγμένην, τὴν δὲ κόμην λελυμμένην.)

ΑΛΕΞ. Τί μὲ κρατεῖς ἐκ τοῦ κρασπέδου; . . .
Ἄφες με!

Τὸ ξίφος τίς μοῦ ἡρπασε; . . . Ποῦ ἔμεινεν
Οἱ ἵπποι μου; . . . Νὰ φύγω θέλω! . . . Άφες με.
Φεῦ! μὲ διώκεις . . . μὲ διώκεις . . . Τρομερόν!
Ποῦ κρύπτομαι; . . . Τίς μὲ καλεῖ; . . . Ω! Άφες με!
Ο Πελοπίδας εἶσαι ἡ τὸ φάσμα του; . . .
Νὰ πολεμήσω θέλεις, φάσμα, κατὰ σοῦ; . . .
Δὲν ἔχω ξίφος! . . . Ω! πρὸς σὲ δὲν μάχομαι.
Δὲν μάχομαι . . . Φοβοῦμαι! . . . Πάλιν μὲ κα-
λεῖς; . . .

Εἰς τὴν πατρίδα ἀπελθε ἐλεύθερος . . .
Αἰγαλόωτος δὲν εἶσαι πλέον . . . Άφες με! . . .
Σοὶ λέγω, άφες με! . . . —
Πλὴν ποῦ εὑρίσκομαι;
Τὸ μέγαρόν μου τοῦτο; — Τὸ γνωρίζω ναί!
Λοιπὸν ἐσώθην; . . . Όντως! . . . Άλλ' ὁ ἄλογος

Πώς μοι ἐπῆλθε τρόμος; . . . Ποῦ δὲ κίνδυνός;
Ἐνταῦθα δὲ πῶς ἥλθον; . . . Τίς με ὀθησεν;
Οὐ φόβος! . . . Καὶ φοβεῖται δὲ Ἀλέξανδρος; .
Ὥνειρον εἶναι τρομερόν! . . . Άλλὰ ἄγων

Συνεκροτήθη στίφος εἰδον αἰχμητῶν
Φρικτῶν, λυσσώντων, καὶ δὲ Πελοπίδας — ὦ.
Οὐ Πελοπίδας τὸν ὕδηρει ἔνοπλος. —

Μὲν εἶδεν οὗτος — σείων μάχαιραν γυμνὴν
Νὰ πολεμήσω πρὸς αὐτὸν μὲν ἐπέβαλε — . . .
Νάι! ενθυμοῦμαι! Φεῦ! δὲν ἡτο ὄνειρον! . . .
Ἐγὼ δὲν ἀπεκρίθην, ἀλλὰ ἔφυγον . . .

Ἀσπλάγχνως οὗτος ἤρχετο κατόπιν μου . . .
Καὶ ἔφυγον ἐγώ . . . αὐτὸς κατόπιν μου . . .
Πλὴν αἴφνης βλέπω τοὺς πιστούς μου διπαδούς
Θρυμνάτας . . . Οὐ Θηβαῖος στρέφεται, λυσσᾶ . . .
Πῶς; νὰ παλαίσῃ κατὰ τόσων! . . . συμπλοκὴ
Συνεκροτήθη σιγηνής κλονιζόμενον

Τὸν βλέπω . . . ἐπληγώθη! Πλὴν ἀπέθανε; . . .
Δὲν εἶδον τοῦτο . . . ίσως, ίσως ἔπεσε! . . .
Καὶ τότε — τότε' ἐσώθην! Μηδὲν χαρά! . . . Άλλὰ
Γελῶ καὶ τρέμω δόλος . . . Εἶδον τὸ φρικτὸν
Ἐκ τοῦ πλησίου τοῦ θυνάτου! . . . Θάνατος!
Η λέξις μόνη ἔντρομον μὲ καθιστᾷ . . .

Παρὰ πολλὰ δὲ βίος ἔχει θέλγητρα. —
Ἄφθονος τῷρος δὲς ῥεύση οἶνος. Όπαδοι,
Κρατηράς, οἶνον φέρετε! — Ήττήθημεν;
Καὶ τί πρὸς τοῦτο; Τύχη μόνον εἰν' αὐτὴν
Τῶν ὅπλων — τύχη πλάνος, εὑμετάβλητος;
Τὸ μέλλον νίκας πλεῖστας ἔχει δι' ἡμᾶς;
Άλλ' ἀλλην νίκην δὲν νικᾷ δὲ τεθνηκώς —
Άν δὲ Θηβαῖος ἔπεσεν — ἐγὼ πλὴν ζῶ!

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ μέγαρον).

Ο ΧΟΡΟΣ (προσέρχεται καὶ ἄξει).

« Ω ἐλπίδων μου ἀπάτη!
Τίς φρικτὴ ὁδύνη ἄλλη
Τὴν καρδίαν μου ταράττει
Καὶ τὸν νοῦν μου καταβάλλει;

« Ενεκρώθη δὲ γενναῖος
Τῆς ἀνδρείας πεσὼν θύμος,
Οὐ μεγάθυμος Θηβαῖος
Νίκην δρέπων εῦρε μνῆμα.

« Φεῦ! μὲν πόσην σου θυσίαν
Ἀποκτᾶς, γῆ τῶν προγόνων,
Τὴν κλεινὴν ἐλευθερίαν,
Προσδοκίαν τόσων χρόνων!»

(ζῶν ος ἔτι τοῦ χοροῦ εἰσκομίζεται ἐπὶ λαμπτῶν κεχο-
σμημένου φερέτρου τὸ πτῶμα τοῦ Πελοπίδου, παρακολου-
θούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινάδου, Θηβαίων καὶ Φεραίων
δηλιτῶν καὶ πλῆθος λαοῦ. Μεγαλοπρεπής νεκρικὴ τελετή.
Μουσική)

ΘΗΒΗ (ἔξερχομένη τοῦ ναοῦ).

Ἄκουώ θρηνωδίας, πένθιμον ἥχῳ,
Βαρεῖς ἀκούω τῆς καρδίας στεναγμούς,
Κ' ἐπὶ προσώπων θλίψιν βλέπω ἀνδρικῶν
Βαθέως ἐγκεχαραγμένην. Οὐ θεοί!
Δὲν ἀπατῶμει; Σδύμα εἰκομίζεται
Ἄνδρες πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ. —

‘Αλλ' αὐτὸς

Οὐ Πελοπίδας εἶναι! Οὐ οὐράνοι! Οὐ Πελοπίδας πλήρης πρὸ μικροῦ ζωῆς! Οὐ αἴφνιδία, θλιβερὰ μεταβολή! Φεῦ! τῶν Φερῶν πεδίον, τίνι αἴματι
Ἐβάφης πολυτίμωρ! — Συμφορὰ δεινή!

ΕΠΑΜ. Θρηνεῖτε, οὐ Θηβαῖοι, θρῆνον γοεόρνι! Φεραῖοι, φίλοι, κλαίσατε! Καὶ σὺ, πατρίς, Μηκρόθεν πενθηφόρει! Άψυχος, νεκρὸς Ο εὐκλεέστατος τῶν σῶν κατέπεσεν γίῶν. Τῶν κοσμημάτων τὸ λαμπρότατον
Απώλεσας, γλυκεῖς, δύστηνε πατρίς!

Ο Πελοπίδας ἐτελεύτησε! — Κλεινὸς
Ἐν βίῳ καὶ θανάτου ἔτυχε κλεινοῦ.

Ο τῶν δεδουλωμένων ὑπερασπιστής,
Ο καὶ τὴν τόλμην Ἑλληνος καὶ τὸ δυομάχος,
Τὸν κόσμον τοῦτον ἄφησε, καὶ νικητῆς
Λαχμηρῶν θριάμβων βίον ἐπεσφράγισε! —
Νεκρὰ δὲ τοῖς κεῖται, φίλων βέλτιστε,
Η τοῖς τυράννοις πᾶσι τρομερά σου χείρι! Ψυχρὸν τὸ εὔγλωττόν σου χεῖλος ἔγεινε,
Τὸ τοῖς Θηβαίοις νίκας τόσας προειπόν!

Ἐσθέσθη πλέον τὸ πυρφόρον δύμα σου,
Τὸ θάρρος μὲν τοῖς φίλοις, τρόμον δὲ ἐχθροῖς
Τοσάκις ἐμποιησαν! Πτῶμα πελιδνὸν
Ἐνώπιον μου κεῖσαι καὶ αἴματόφυρτον! —

Τίς τῶν θεῶν φθονήσας σὲ κατέβαλεν;
Οἱ κραταιές, ἀδίκου Μοίρας βούλευμα
Πικρόν! Μηδὲν χειροφόρα τῶν συμφορῶν πασῶν
Τρομερωτάτη! Οὐ δημέρα οἰμωγῆς,
Ημέρα τοῖς Θηβαίοις πᾶσιν ἀποφράς!

ΘΗΒΗ (πρὸς τοὺς Φεραίους)

Ο ήττημένος τύραννος ποῦ ἐμεινεν;
ΚΟΡ. Αἰσχρῶς τοὺς μαχομένους ἐγκαταλιπών,
Κ' ἐκ τοῦ δεινοῦ τοῦ φόβου ὡς παράφορος
Ἐντὸς ἐκρύθη τοῦ μεγάρου του αὐτοῦ.
ΘΗΒ. Λοιπὸν ήττήθη δὲ παμμίαρος καὶ ζῆ;

Ω αἰσχος! Καὶ ἐκρύθη, λέγεις, δὲ δειλός;
Τοιοῦτος τῶν τυράννων εἶν' ὁ χαρακτήρ! —
Ἄλλὰ τὰ ξίφη τῶν ἔχθρῶν ἀποφυγῶν
Τῆς δίκης δὲν φοβεῖται τὸν βραχίονα;
Διὰ τῆς ἡττῆς ἔχυτὸν ἐδίκασεν! (ἀπέρχεται)

ΕΠΑΜ. Καὶ νῦν τὸ πτῷμα, ὃ Θηβαῖοι, ἀραντες
Εἰς Θήβας τὸν πεσόντα ἀς προπέμψωμεν,
Καθὼς τὸ ἐπιβάλλει χρέος, θλιβερόν.

ΚΟΡ. Ως χάριν, φίλοι, σᾶς ζητοῦμεν ἀπαντες,
Νὰ θάψωμεν τὸν μέγαν συμπολίτην σας
Ἐνταῦθα, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὑπὲρ τῆς
Καὶ τὴν γενναίαν ἔθυσεν αὐτοῦ ζώην.
Μὴ δυνηθέντες οἱ ταλαίπωροι ἡμεῖς.
Τὸν Πελοπίδαν ζῶντα νὰ τιμήσωμεν,
Ως τὸν σωτῆρα ἄξιον ἐστι τιμῆν,
Νεκρῷ αὐτῷ ἀς ἀποδώσωμεν τιμᾶς,
Ἴνα μὴ εἴπη τῶν ἔχθρῶν μας τίς ποτε,
Μεγαλειτέρα δι τοῖς Θηβαίοις ἦν
Ἡ ἀτυχία αὐτῷ ἢ τοῖς Θεσσαλοῖς.
Ο τάφος τοῦ γενναίου τούτου φέρημα
Τῇ τυραννίᾳ ἔσεται αἰώνιον,

Πολύτιμον τῇ χώρᾳ δὲ κειμήλιον.
Καὶ παρὰ τούτῳ οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν
Ιστάμενοι ἀς ἐνθυμῶνται, πῶς νικᾷ
Ἄτρομητος καρδία τῆς τυραννικῆς
Ὕπεροψίας τὴν κατάπτυστον ἀρχήν.

ΕΠΑΜ. Φεραῖοι, ἔστω! Τοῦ κλεινοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς
Αἱ Θῆβαι τὸν νεκρὸν σᾶς παραδίδουσιν,
Ἐλευθερίας διαρκοῦς ἐνέχειρον.
Ἅμην δὲ τοὺς υἱούς του κληροδότημα
Πεσὼν δὲ Πελοπίδας ἐγκατέλιπε,
Καὶ τὴν σκιάν του, ἐπιβλεπούσαν ἡμῖν,
Πρὸς νέας νίκας δόηγον ἀήττητον!

(Ἀπαντες ἀπέρχονται. Ο νεκρὸς ἐκκομίζεται. Ἐπιτια; στεγμάτας μένεται ἡ σκηνὴ κενὴ, καὶ μόνον ἀκούεται ἡ νεκρώσιμος μουσική, Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέρχεται ἡ νῦν
Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἡ Θήβη, ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ λύγον ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦσα κειρό.)

ΘΗΒ. (μόνη) Τὸν εἶδον. Φεῦ! ὅποιον θέαμα, θεοί,
Μετέχον φρίκης κι' ἀδίας ἀπεγκλοῦς!
Τῆς κεφαλῆς αἱ τρίχες μοι ὥριώθησαν
Καὶ τὴν καρδίαν ὅλην μου κατέλαβε
Θανάτου ἕγιος. — Οἴμοι! πῶς δὲ ἀνθρωπος,
Τῆς φύσεως τὸ μέγα ἀριστούργημα,
Καθίσταται καὶ ζώου εὔτελέστερος!
Τὸν εἶδον, ναὶ! τὸν ἡττηθέντα τύραννον,
Ημφιεσμένον ἔνδυμα αἰμοσταγές,
Κ' ἐν μέσῳ τετραυστέρων κατακείμενον
Κρατήρων, μέθης βροτοφθόρου φάντασμα. —

Ἐν μέθῃ καὶ κραιπάλῃ ἀγενεῖς ψυχαῖ
Πειρῶνται ἡττης βδελυρᾶς νὰ πνίξωσι
Τὸ αἰσχος. — Πῶς; καὶ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ ἐγὼ,
Τῆς Θεσσαλίας γόνος, τοῦ ἴασσονος
Θυγάτηρ, παρεδόθην; Τοῦτον τὸν αἰσχρὸν
Ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐγὼ ἀνδρα μου,
Δεσπότην ἡνειχόμην; — Φεῦ! δὲν ἔβλεπον,
Εἰς τίνας εἶχον περιπέσεις βόρβορον; —
Ω! νῦν, ὃ Πελοπίδα, νῦν τῶν λόγων σου
Αἰσθάνομαι τὸ ἀληθές· σὺ τὴν ἀχλύν
Ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν μου ἀπομάκρυνας,
Σὺ τὴν μεγάλην ἐντολὴν μοι ἔδειξας,
Ἔνι ἐπιβάλλει· ἡ Μοῖρα εἰς βασίλισσαν. —
Καὶ σὺ μὲν, ὃ Θηβαῖε, ἐτελέυτης,
Αὐτὸς δὲ ζῆ, κ' ἐκ μέθης οἴνου ἀναστὰς
Εἰς ἄλλην μέθην, μέθην κακουργήματος
Καὶ μοχθηρίας θέλει αὔριον τραπῆ.
Καὶ τότε — τότε φεῦ! Ἐν τῇ καρδίᾳ μου
Συνεκροτεῖτο γυναικείας ἄλλοτε
Ἀγάν δειλίας κατὰ θάρρους ἀνδρικοῦ.
Τὸ θάρρος ὅμως τώρα ὑπερίσχυσε,
Κ' ἐκ τῆς καρδίας τὴν δειλίαν ἐξώθεε.
Γυνὴ δὲν εἴμαι πλέον, ἀλλ' εἴμι ἀνήρ,
Τυραννοκότονον ξίφος ἐν χερσὶ κρατῶν.
Εἴμι θανάτου δαίμων σοι· ἀλέξανδρε,
Καὶ ἀσπασμόν σοι φέρω σήμερον φρικτὸν,
Ἄπόζοντα κίματων! Ἐτοιμάσθητι!

Ἡ κλίνη, ἣν τοσάκις σὺ ἐμίσας,
Τὸ νεκρικόν σου θέλει γείνει φέρετρον! —
Τῶν αἰσθημάτων πάντων εὐγενέστατον
Ο ἔρως εἶναι τῆς πατρίδος. — Ω θεοί,
Κρατύνατε τῆς δίκης τὸν βραχίονα!
(ἀπέρχεται εἰς τὸ μέγαρον. Εἰσέρχεται ὁ Χορός.)

ΚΟΡ. (πρὸς τὸν χορόν)
Λαμπράν ἡμέραν καὶ συγχρόνως πένθιμον
Τῆς ἀσελήνου διαδέχονται νυκτὸς
Τὰ σκότω. — Ω Φεραῖοι, τέλος ἔλαβεν
Ἄνέλπιστὸν δὲ μάχη, ἀλλ' δὲ θρίαμβος
Ὕπὸ μεγίστης ἡμαυρώθη συμφορᾶς.
Νικήσας δ Θηβαῖος νίκην κραταίαν
Ἀπέθανεν, ὡς νὰ ἐπόθει χάριτος
Τὴν δόξαν ν' ἀποφύγῃ. — Αλλ' οἱ Θεσσαλοι
Δὲν λησμονοῦσι τέ αὐτῷ δφείλουσι,
Καὶ ή σκιὰ τοῦ εὐεργέτου εἰς ἀει
Τῆς χώρας ταύτης ἔσεται Παλλάδιον
Ἐν ταῖς καρδίαις ζωρῶς τῶν Θεσσαλῶν
Οἱ λόγοι τοῦ κλεινοῦ ἐνετυπώθησαν
Ἄνδρος, ὃς χαρακτῆρες ἀνεξάλειπτοι,
Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀθραυστος καὶ ἕρες

Πρὸς τοὺς Θηβαίους μᾶς συνδέει σύνδεσμος;
Καὶ ἂν ποτε ἐν περιστάσεσι δειναῖς;
Αἱ Θῆβαι βοηθείας χρέιαν λάβωσι,
Τότ' οἱ Φεραῖοι, τὸ κλεινὸν παράδειγμα
Τοῦ μεγαθύμου ἡρώος μιμούμενοι,
Ὕπὸ τὰ τείχη τῶν Θηβῶν θὰ πέσωσι
Γενναίως μέχρι τοῦ ἐσχάτου μαχητοῦ.

ΘΗΒΗ (Εἰσέρχεται μὲν καθημαγμένον ξίφος.)
Θρησκεῖτε! Θεσσαλία, ἐλευθέρα νῦν
Τὴν κεφαλήν σου τὴν ἀνδρεῖαν ὑψωσον,
Καὶ σὺ, τοῦ Πελοπίδου ὁ σεπτὴ σκιά,
Ἄγαλλο! Δίκην ἔδωκεν δ τύραννος!

ΚΟΡΥΦ. Τί λέγεις, Θήβη;

ΘΗΒΗ. Οὐ Φεραῖς, ἄκουσον!

ΚΟΡΥΦ. Πλὴν τί δηλοῦ τὸ ξίφος τὸ αἰμοσταγὸς
Αὐτό;

ΘΗΒΗ. Τῶν λόγων μου ζητεῖς τὴν ἔννοιαν;

Εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ τυράννου εἰσελθὼν

Τοὺς λόγους θέλεις ἐννοήσει τοὺς ἐμούς.

(Προχωροῦσσα πρὸς τὸ Κορυφαῖον.)

Τὸ αἷμα βλέπεις τοῦτο; Αἷμα μιαροῦ
Τυράννου εἴναι! ἀθλασθῆς ἡ μάχαιρα
Κατέστησε τὸ τέρας τὸ αἰμοχαρὲς
Θηρίον ἔσφαξεν ἡ χείρ μου, γυναικὸς

Χείρ Θεσσαλίδος! — Τί μὲ βλέπεις ἀπορῶν;

ΚΟΡ. Ω! σ' ἔννοιῶ. Τὸν νοῦν μου ὅμως ἐκθαμβοῖ
· Ή πρᾶξίς σου.

ΘΗΒΗ. Ή τόλμη μήπως ἀρετὴ

· Ἀνδρῶν καὶ μόνων εἴναι;

ΚΟΡΥΦ. Σὺ, ὦ Θήβη, σύ;

· Απέθανεν δ τύραννος;

ΘΗΒΗ. · Απέθανεν.

· Αργεῖ τὴν χείρα νὰ κινήσῃ ἡ γυνὴ.
· Ήτις ἐπλάσθη δὶς ἀγάπην καὶ στοργήν
· Άλλ' ὅταν ἀνδρωθεῖσα δπλισθῇ αὐτὴ
· Καὶ τοῦ ἀνδρὸς πολλάκις ἀσφαλέστερον
· Τότε κτυπᾷ. Καιρίαν ἔπληξα πληγήν.

Δὲν ἔτρεμεν ἡ χείρ μου, σχὶς ἐν δεινοῖς

· Αφάτοις θάρρος ἐγώ εὔρον. Ή πατρὶς

Μ' ἐνέτειλε τὴν δίκην, κ' ἐγώ ἔσπεισα

· Νὰ σώσω φίλην χώραν, κινδυνεύουσαν

· Νὰ ὑποκύψῃ πάλιν εἰς ζυγόν, πολὺ

· Τοῦ ἀποτιναχθέντος τρομερώτερον.

Τίς ἔπραττε τὴν πρᾶξιν κάλλιον ἐμοῦ;

Τίς; ἡ γυνὴ, ἡ ὑποστάσεις τὰς ὄρμας

· Τοῦ μοχθηροῦ τυράννου, καὶ γυνώσκουσα

· Τοῦ ἡττηθέντος τὴν φιλέκδικον ὀργήν! —

· Εμνήσθην τῶν βασάνων τῶν ἀδίκων μου,

· Εμνήσθην τῆς πατρίδος τῆς πενθούσης γθὲς,

· Εμνήσθην τοῦ Θηβαίου, τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς
· Αποθανόντος εὐκλεῶς — καὶ ἐπληξα. —
· Αἵμοχχρὴς μανία δὲν μὲ ὥθησε,
· Τὴν χείρα μου ἀγρία δὲν ἔξωπλισε
· Καὶ θηριώδης πρὸς τὰ αἴματα ὄφη,
· Άλλὰ γενναίας πράξεως πεποιθησι,
· Καὶ τῆς ἐλευθερίας ἔρως ἄμετρος!

ΚΟΡΤΦ. Ω Ἑλληνίδων εὐγενὲς παράδειγμα!

· Πρᾶξις κόρης, ἐπαξίας τοῦ πατρός!

ΧΟΡΟΣ (ἀξει) ἀ. ἡμιχόριον.

« Πολυάδυνον ὑπέστης,

Ω ἐλευθερία, πάλην

Καὶ ἡ πρὶν νεκρὰ ἀνέστης

Καὶ ἀκμαία θάλλεις πάλιν.

6'. ἡμιχόριον.

« Ἔνθους αἴρουσα τὸ δόρυ,

Τὸ ἀκττητον τῆς δίκης,

Τοῖς λχοῖς σου, θεία Κόρη,

Στέφανον προσφέρεις νίκης.

“Ολος δ χορός.

« Λάμπε ως πυρίνη σφαῖρα

Διασχίζουσα τὰ σκότη,

Κ' ἔστω αὕτη ἡ ἡμέρα

Ημερῶν ἐνδόξων πρώτη.”

I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΟΥΣΚΙΝΟΣ.

ΗΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Ρώσσικῆς φιλολογίας, καὶ τοι
ἀρκούντως εὔρεια, ύπηρχε μέχρι πρὸ μικροῦ τοῖς
πολλοῖς ἀγνωστοῖς. Εἰθισμένοι: ἐν Εὐρώπῃ νὰ θεω-
ρῶσι τὴν Ρώσσιαν ὡς ἔθνος ἡμιπολίτιστον, διλγί-
στην παρέσχον προσοχὴν εἰς τὴν διανοτικὴν κα-
τάστασιν αὐτῆς, ἐνῷ τῆς μελέτης αὐτῶν δὲν ἀ-
πηξίωσαν καὶ αὐτὰ τὰ ἀπώτατα καὶ βάρβαρα τῆς
Ἀσίας ἔθνη· καὶ ὅμως ἡ Ρώσσικὴ φιλολογία οὐχὶ
μόνον ἔνεκα τῶν πολλῶν συγγραφέων καὶ λογίων
της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἴδιόρυθμον οὕτως εἰπεῖν τυ-
πον, ὅστις περιβάλλει αὐτὴν, ὑπάρχει ἀρκούντως
περίεργος.

Ο Ἀλέξανδρος Πουσκίνος, εἰς τῶν ἐνδόξωτέρων
Ρώσσων ποιητῶν, ἐγεννήθη ἐν Μόσχῃ τῇ 26 Μαΐου
1799, ἀπόγονος ἀρχαῖας οἰκογενείας, ἡς δ ἀρχη-
γέτης, Τεύτων ἵπποτης Ράμτζας καλούμενος, κα-
ταλιπών τὴν ἀνήσυχον αὐτοῦ πατρίδα περὶ τὰ
μέσα τοῦ ΙΙ'. αἰῶνος, μετώκησεν εἰς Ρώσσιαν.
Ως προπάτορα δ Πουσκίνος εἶχεν αἰθίσπα τινα,
Ἀννίθην δονομαζόμενον, ὅστις προσληφθεὶς παῖς
ἔτει ὑπὸ Πέτρου τοῦ μεγάλου καὶ ἐπιμελῶς ὑπ-